בס"ד
גליון מס' 8
חג הפסח
תשפ"ג

עיר נרסנר

פסח כשר ושמח

ועכשיו קרבנו

סיפור התקרבות
הרה"צ ר' דניאל
בוים שליט"א

ומאפלה לאור

במעמקי הכלא
הפנמי האיום, מוצאים
שלושה קיבוצניקים
את אור רבינו

שגלה עליהם

סרטון החיזוק
שהגיע "בדיוק" בזמן
- סיפור מהפצה

דמעת לבנך

מדורי ילדים
מרתקים ומושקעים
- לחנך את ילדינו
היקרים באור הצדיק

שלא חפץ מעולמו מלום

מו"ר הרה"צ
שליט"א בברכת
האילנות בר"ח ניסן

שמחם בבנין שלם \\ תמונות מרנינות מבנית הקלויז באומן

בתוכן

4

הבעל שם טוב מכין את העולם לגאולה

שיחה נפלאה ב"סעודת הבעל שם טוב - סעודת משיח"

12

באתי לראות מי כתב את המכתב....

הרה"צ ר' דניאל בוים שליט"א בשיחה בליל הסדר על התקרבותו לרבינו הקדוש

10

כל אחד עם החמץ שלו...

מה אמר מוהרא"ש כשירד גשם כבד בשריפת חמץ? - גנזי ההיכל

16

אור גדול במקום נורא ואיום

במעמקי הכלא הפנמי האיום, מוצאים שלשה קיבוצניקים את אור רבינו במילות הקונטרס הקדוש "בית אמונה" שחיבר מוהרא"ש זי"ע

מתחילים נ"ך || רשמי פורים ביבנאל עיר ברסלב || התקדמות בניית הקלויז || הילולת הר"ר אלימלך זי"ע

חדשות ברסלב

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוי
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי
ידידיה אשר מלכי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

מדברים מרבינו

למערכת עיר ברסלב, שלום וברכה.

רציתי להודות מקרב ליבי על עיתון מושקע זה, ממש פלאי פלאים, אין מילים. כל מדור, כתבה, שיחה, ותמונה, כל דבר זהב! העיצוב, התוכן, השלמות... ממש גיוואלדיג.

ובפרט שמחתי לראות את המדור- 'מדברים מרבינו', שלדעתי זה מדור חשוב ונצרך מאוד, כי מדור זה מכיל בתוכו כמה עניינים חשובים שרבינו מדבר עליהם בתורתו.

דבר ראשון- יש את עניין נקודת החבר שרבינו מגלה בתורה ל"ד בליקוטי מוהר"ן, ענין שלושת הנקודות הנחוצות לעבודת השם: נקודת הצדיק (ללמוד ספרי הצדיק ולהתקשר בתורתו), נקודת החבר (לדבר באופן קבוע עם חבר בהתעוררות ויראת שמים), ונקודת עצמו (לדבר בהתבודדות בינו לבין קונו).

רבינו מרחיב להסביר שם שעצם ענין נקודת החבר הוא, שלכל יהודי יש נקודה שמאירה לו באותו זמן, מה שלא מאיר לחברו, וכשמדברים ביחד, אז כל אחד מקבל את נקודת חבירו.

ובמדור זה ממש יש את העניין הגדול הזה שהקוראים כותבים כל אחד נקודה מסוימת שהוא הבחין בה ושהאירה לו ומשתף בה את שאר הקוראים.

שנית – יש את עניין הרמזים. בתורה נ"ד מרחיב רבינו לדבר מעניין הרמזים, שכל יהודי מקבל כל הזמן רמזים משמים והוא צריך לשים לב לזה ולהבין מה רוצים ממנו, והוא בעצם יכול להחליק את זה ולא לשים לב. במדור זה ממש מגלים את הרמזים האלו, שכל אחד משתף נקודות מסוימות ביומו שבעצם זה שום דבר אבל כשמסתכלים בעיניים של חיפוש רמזים מגלים נוראות.

ובכלל יש גם במדור זה זיכוי הרבים גדול, שלא רק שכל העיתון זה זיכוי הרבים והפצה אדירה, אלא גם נותנים אפשרות לקוראים להשתתף בזכות כבירה זו של הפצה, כמו שנאמר ' גדול המעשה יותר מהעושה' שלא רק שמערכת העיתון מפיצה, אלא נותנת אפשרות לאחרים להפיץ..

על כל זה ועל שאר המדורים והכתבות אני רוצה לומר דבר אחד. תודה.

בברכת תלכו מחיל אל חיל.

אלימלך.

"סיפור תפילה" של יעקב מאיר...

לכבוד מערכת המגזין המיוחד "עיר ברסלב".

קראתי בשקיקה את הדברים שהתפרסמו במגזין של חודש אדר על הבה"ח הבלתי נשכח יעקב מאיר חשין ז"ל, וצפו בראשי זכרונות קדישין, תחילה – איך שהיה מגיע בכל שבת ליבנאל לשבות אצל עט"ר מוהרא"ש הקדוש זי"ע, באותו חשק ובאותה התלהבות בכל פעם מחדש, הן בתפילות והן בטישים, דוגמא חיה של התקרבות וביטול להצדיק [וכן אח"כ – שהגיע כמה וכמה שבתות למו"ר עט"ר שליט"א].

אזכרה ימים מקדם, עת היינו יושבים יחדיו בבית המדרש בצהרי יום השבת, ויעקב מאיר ז"ל עם הגמרא למולו היה גורס בחשק נמרץ דף אחר דף, ולא פסיק פומיה מלומר לנו שוב ושוב "כאפ אריין! כאפ אריין!" [מי שזכה להכיר אותו ידע שזה משפט שהיה רגיל תדיר על לשונו, ופירושו באידיש היינו לחטוף עוד ועוד], ומי שרק ראהו כך – מיד נתמלא חשק ורצון "גם אני רוצה להתמיד", כי רק מלראות את ההתלהבות שהיתה לו מכל דבר שבקדושה – מיד מתמלאים בכיסופים טהורים לעשייה דקדושה, בבחינת "קנאת סופרים".

היאך נשכח איך כ20 יום בלבד קודם לכתו מעמנו בחטף [בתאריך ו' אדר א' תשע"ו], ביומא דהילולא קדישא הראשונה של מוהרא"ש הקדוש – י"ז שבט תשע"ו, היה עסקו יעקב מאיר נ"י בעבודתו בקודש – הפצה; הוא הלך והפיץ ללא הרף כרכי "אשר בנחל" חלק כ"ז בפורמט כיס, ובמשך יום ההילולא הפיץ גוזמאות של ספרים – מיהודי אחד למשנהו, עוד ספר ועוד ספר, וגם בזה היה אותו ענין הנ"ל – להסתכל על יעקב מאיר איך שהפיץ, ממלא את האדם עם חשק ורצון בלתי מוסבר להתחיל מיד ג"כ בעבודת קודש זו...

לסיום אזכיר שבעניין הפצת ספרי "אשר בנחל" הנ"ל, היה עמו דבר פלא, כי בערב ההילולא יצאתי יחד עם אחי נ"י מהישיבה – שהיתה אז בקצה יבנאל, ונתעוררנו לעלות אל הציון הקדוש בערב ההילולא, ולקחנו אוטובוס מהתחנה הסמוכה, וירדנו בתחנה שלמרגלות העליה לציון הקדוש [מה שלא היינו רגילין לעשות, וכמדומה שפעם ראשונה עשיתי כן, ובהמשך יובן מדוע...].

בלכתנו בתחילת העליה, והנה אנו רואים מלפנינו במעלות הכביש את יעקב מאיר ז"ל שפורס שתי ידיו עם התנועה הרגילה אצלו, ועל פניו חיוך גדול, ומסמן לנו לבוא בזריזות, ולא ידענו בתחילה מדוע כ"כ שש ושמח על בואנו, ועל מה ולמה מורה לנו בידיו להזדרז אליו.

תכף ומיד אצנו-רצנו לעבר הבחור הצדיק הזה, ומיד כשהגענו לקח אותנו לבית סמוך, שם סיכם עם בעל השטח שישכיר ממנו שטח קטן ועליו ישימו אוהל ובתוכו את ספרי ההפצה [כי היה חשש שירדו אז גשמים], אך לא הסכים יעקב מאיר בשום פנים ואופן לחתום על שטר השכירות ללא שני עדים... והנה הוא פעל בתפילתו שיזומנו לו ב' עדים, ומה נפלאת ההשגחה העליונה שבדיוק התעוררנו לעלות כנ"ל, ולקחנו האוטובוס הנ"ל, ותוך כמה דקות תפילתו של אותו בחור טהור התקבלה ונענתה... וב"ה שזכינו לחתום עמו כעדים על דבר השכירות של המקום לצורך קירוב ביאת משיח צדקנו ע"י הפצת ספרי רבינו!

"ולא המדרש עיקר – אלא המעשה", שממנו ניקח דוגמא לחיינו הפרטיים, על כן נעשה סיכום קצר מהנאמר:

א. התחדשות בהתקרבות אל הצדיק; אתה זוכה לבוא ולשבות אצל הצדיק? בהתחדשות! כאילו זו פעם ראשונה ממש!

ב. לחטוף עוד ועוד טוב אמיתי ונצחי, זה מה שילך איתנו לנצח!

ג. הפצת אור הצדיק בעולם – כל אחד כפי בחינתו ועניינו, הן בפועל ממש לילך ולהפיץ, הן להשתתף במ'מון, ט'רחה, ר'צון, ועי"ז יזכה למט"ר של ישועות נפלאות.

ד. תפילה ובקשה על כל דבר ודבר, בתמימות ופשיטות גמורה, כך זוכים להיות דבוקים בה'!

בברכת "חזק ונתחזק" יחדיו בהארת אור הצדיק בעולם – יישר כח גדול על סולת ברורה ונקיה לבתי ישראל!

שלום נתן גומבערג,

יבנאל עיר ברסלב – עיר השמחה

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע בָּא לָעוֹלָם, כְּדֵי לְרוֹמֵם אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִמַּצָּבָם הַשָּׁפֵל

סְעֻדַּת הַ'בַּעַל שֵׁם טוֹב'

שיחה נפלאה שמסר מוהרא"ש לאנ"ש באחרון של פסח תשע"ד

צַדִּיק אֶחָד בְּאֶרֶץ הַמַּעֲרָב...

סְעֻדַּת אַחֲרוֹן שֶׁל פֶּסַח נִקְרֵאת בְּפִי הָעוֹלָם: 'סְעֻדַּת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב' אוֹ 'סְעֻדַּת הַמָּשִׁיחַ', כִּי הַסְּעֻדָּה הַזּוֹ נִקְבְּעָה עַל שֵׁם הַצַּלַּת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זי"ע מִמָּוֶת לְחַיִּים, בְּדַרְכּוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְהִפָּגֵשׁ בְּיִחַד עִם ה'אוֹר הַחַיִּים' הַקָּדוֹשׁ זי"ע, וּלְהָבִיא אֶת הַמָּשִׁיחַ. כִּי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הִכִּיר מִכְּבָר אֶת עֹצֶם מַעֲלָתוֹ שֶׁל ה'אוֹר הַחַיִּים' הַקָּדוֹשׁ, וְאָמַר: "דְּעוּ לָכֶם! כִּי תְּהִלּוֹת לָאֵל אֲנִי מֻקְדָּם מִכָּל הַצַּדִּיקִים שֶׁיֵּשׁ בְּדוֹרֵנוּ זֶה, כִּי בְּכָל לַיְלָה כְּשֶׁאֲנִי עוֹשֶׂה עֲלִיַּת נְשָׁמָה בְּמִתִּיבְתָּא דְּרָקִיעָא, בַּחֲזִירָתִי מִשָּׁם אֲנִי רוֹאֶה שְׁאָר הַצַּדִּיקִים שֶׁאָז הֵם עוֹלִים, אַךְ 'הַמַּעֲרָבִי', דְּהַיְנוּ יֵשׁ צַדִּיק אֶחָד בְּאֶרֶץ הַמַּעֲרָב, וְזֶה שְׁמוֹ אֲשֶׁר יִקְרָאוּ לוֹ: חֲכַם רַבִּי חַיִּים בֶּן מוֹרֵנוּ הָרַב מֹשֶׁה בֶּן עֲטָר הוּא מַקְדִּים מִמֶּנִּי עֲלִיָּתוֹ לְמַעְלָה, וְכָל מַה שֶּׁאֲנִי מִשְׁתַּדֵּל וּמְזָרֵז עַצְמִי לְהַקְדִּים לוֹ אֵינִי יָכוֹל"... וְהַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע גִּלָּה וּפֵרֵשׁ אֶת קְדֻשַּׁת ה'אוֹר הַחַיִּים' הַקָּדוֹשׁ זי"ע בָּעוֹלָם, וּכְמוֹ שֶׁמַּבִּיא הַחִיד"א, שֶׁהָיָה תַּלְמִידוֹ שֶׁל ה'אוֹר הַחַיִּים' הַקָּדוֹשׁ זי"ע, בְּסִפְרוֹ "שֵׁם הַגְּדוֹלִים" (חֵלֶק סְפָרִים, מַעֲרֶכֶת 'אוֹר הַחַיִּים'): וְשָׁמַעְנוּ כִּי עַתָּה בְּפוֹלוֹנְיָא הֵם מַחְשִׁיבִים אוֹתוֹ הַרְבֵּה, וְנִתְעוֹרֵר זֶה, עַל יְדֵי שֶׁהָרַב הֶחָסִיד הַקָּדוֹשׁ, מוֹרֵנוּ הָרַב רַבִּי בַּעַל שֵׁם טוֹב הוֹגִיד גְּדֻלַּת נִשְׁמַת מוֹרֵנוּ הָרַב רַבִּי חַיִּים. וּמֵאָז וּמֵעוֹלָם הָיוּ נוֹהֲגִים הַחֲסִידִים לַהֲגוֹת הַרְבֵּה בַּסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ 'אוֹר הַחַיִּים', וּבִפְרָט חֲסִידֵי טְשֶׁעְרְנָאבִּיל עַל פִּי פְּקֻדַּת רַבָּם הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי מְנַחֵם נַחוּם, בַּעַל הַ'מְּאוֹר עֵינַיִם' זי"ע, שֶׁהָיָה אוֹמֵר, שֶׁמִּסְגָּל לְזִכּוּךְ הַנְּשָׁמָה, לוֹמַר בַּסֵּפֶר 'אוֹר הַחַיִּים' הַקָּדוֹשׁ, אֲפִלּוּ בְּלִי הֲבָנָה, כְּמוֹ שֶׁמִּסְגָּל לוֹמַר בַּסֵּפֶר הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ.

מוהרא"ש זי"ע בציון הבעל שם טוב הקדוש זי"ע

וְהִנֵּה הָ'אוֹר הַחַיִּים' הַקָּדוֹשׁ זי"ע הָיָה גָּר בְּאוֹתָהּ עֵת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלָכֵן רָצָה הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע לִנְסֹעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְהִפָּגֵשׁ עִמּוֹ, כְּדֵי לְהָבִיא אֶת הַגְּאֻלָּה, כִּי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זָכָה לְנֶפֶשׁ דַּאֲצִילוּת שֶׁל מָשִׁיחַ, וְה'אוֹר הַחַיִּים' הַקָּדוֹשׁ זָכָה לְרוּחַ דַּאֲצִילוּת שֶׁל מָשִׁיחַ, וּבְיַחַד רָצוּ לְהַמְשִׁיךְ הַנְּשָׁמָה דַּאֲצִילוּת שֶׁל מָשִׁיחַ וּלְהָבִיא אֶת הַגְּאֻלָּה. אֲבָל מִן הַשָּׁמַיִם עִכְּבוּהוּ, כִּי עֲדַיִן לֹא הִגִּיעַ זְמַן הַגְּאֻלָּה. וְנִסְּיוֹן רַבִּים אֵרְעוּ לְהַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ בְּכָל מֶשֶׁךְ הַנְּסִיעָה, וְנִצַּל כַּמָּה פְּעָמִים מִסַּכָּנוֹת עֲצוּמוֹת, וּגְמַר הַהַצָּלָה הָיָה בְּיוֹם אַחֲרוֹן שֶׁל פֶּסַח, וְעַל כֵּן עוֹרְכִים אָז אֶת 'סְעֻדַּת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב' וּ'סְעֻדַּת הַמָּשִׁיחַ', לְזִכָּרוֹן הַנִּסִּים הַגְּדוֹלִים שֶׁנַּעֲשׂוּ לוֹ, וּבְצִפְיָה לְהִתְגַּלּוּת אוֹרוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ, שֶׁיִּתְגַּלֶּה בִּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ.

הַיְרוּשָׁה הַקְּדוֹשָׁה

וְהִנֵּה אַף עַל פִּי שֶׁלֹּא הוֹצִיא הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ אֶת רְצוֹנוֹ מִן הַכֹּחַ אֶל הַפֹּעַל, אֲבָל בְּוַדַּאי פָּעַל נוֹרָאוֹת לְהָחִישׁ אֶת בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ, וּלְהָכִין אֶת הָעוֹלָם לְבִיאָתוֹ, וְלָכֵן רָאוּי לָנוּ לְהִתְבּוֹנֵן, מַה הֵם לְמוּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע, וּמַה הִיא הַיְרוּשָׁה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁהוֹרִישׁ לָנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵיךְ נוּכַל לְהָכִין עַצְמֵנוּ לִקְרַאת בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ עַל יָדָם?!

וְהִנֵּה זֶה בָּרוּר, שֶׁהַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע בָּא לָעוֹלָם, כְּדֵי לְרוֹמֵם אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִמַּצָּבָם הַשָּׁפֵל, וּלְחַזֵּק אוֹתָם לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי בִּזְמַנּוֹ הָיוּ פְּשׁוּטֵי הָעָם בְּמַצָּב שָׁפֵל מְאֹד, וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים הִסְתַּכְּלוּ עַל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּעַיִן שֶׁל בּוּז, בְּלִי לְהִתְחַשֵּׁב עִמָּהֶם כְּלָל, עַד שֶׁגַּם לֹא רָצוּ לְהִתְפַּלֵּל עִמָּהֶם בְּבֵית הַכְּנֶסֶת אֶחָד, וְהֻכְרְחוּ לְיַסֵּד "שׁוּסְטֶעֶר שׁוּהל" [בֵּית הַכְּנֶסֶת לְסַנְדְלָרִים], וְ"שְׁנַיידֶער שׁוּהל" [בֵּית הַכְּנֶסֶת לְחַיָּטִים], וְכַיּוֹצֵא בָּהֶם. כִּי לֹא רָצוּ תַּלְמִידֵי הַחֲכָמִים שׁוּם שַׁיָּכוּת עִם עַמֵּי הָאָרֶץ כְּלָל, וְהַבַּעַל שֵׁם טוֹב בָּא לְעָקֹר זֹאת מִן הָעוֹלָם, וּלְהַרְאוֹת, שֶׁדֵּיקָא פְּשׁוּטֵי הָעָם, שֶׁיֵּשׁ לָהֶם תְּמִימוּת גְּדוֹלָה – חֲשׁוּבִים מְאֹד בְּעֵינֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאַף עַל פִּי שֶׁאֵין יוֹדְעִים הַרְבֵּה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, אֲבָל פַּשְׁטוּתָם וּתְמִימוּתָם גּוֹרֶמֶת נַחַת רוּחַ גְּדוֹלָה לְמַעְלָה, וְאִם

מְקָרְבִים אוֹתָם, וּמַסְבִּירִים לָהֶם פָּנִים – יְכוֹלִים לְקָרֵב אוֹתָם גַּם אֶל לִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, מַה שֶּׁאֵין כֵּן לוֹמְדִים וּגְאוֹנִים שֶׁיֵּשׁ לָהֶם יֵשׁוּת וְגַאוּת, וּמְקַנְטְרִים אֶת כָּל אֵלּוּ שֶׁאֵינָם לַמְּדָנִים כְּמוֹתָם – מְבָזִים מְאֹד בְּעֵינֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי עַל בַּעַל הַגַּאֲוָה אוֹמֵר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא (סוֹטָה ה' ע"א): 'אֵין אֲנִי וְהוּא יְכוֹלִים לָדוּר בָּעוֹלָם'. וְאִדְרַבָּה, דִּיקָא נִשְׁבְּרֵי לֵב וּשְׁבוּרֵי רוּחַ, חֲשׁוּבִים וִיקָרִים מְאֹד בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים נא, יט): "לֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּא אֱלֹקִים לֹא תִבְזֶה".

פֵּרוּשׁ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב בָּעוֹלָם

וְהִנֵּה הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע, פֵּרֵשׁ אֶת לִמּוּדוֹ בָּעוֹלָם, עַל יְדֵי תַּלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים וְהַנֶּאֱמָנִים, כִּי עַד גִּיל שִׁלֹּשִׁים וָשֵׁשׁ, הָיָה נֶעְלָם וְנִסְתָּר מִכָּל הָעוֹלָם, וְהָיָה מִסְתּוֹבֵב בְּהִתְבּוֹדְדוּתוֹ בֵּין הָרֵי הַקַּרְפַּטִים הַגְּבוֹהִים וְהָרָמִים, סְבִיבוֹת הָעֲיָרוֹת קִיטוֹב וְקוֹסוֹב וְכוּ', וְעָבַד אֶת עֲבוֹדָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה בְּהִתְבּוֹדְדוּת וּבְהַצְנֵעַ לֶכֶת מְאֹד, עַד שֶׁלֹּא יָדְעוּ מִמֶּנּוּ כְּלָל, רַק הַגּוֹיִם שֶׁגָּרוּ בְּאוֹתָם הַגְּלִילוֹת, יָדְעוּ שֶׁהוּא אִישׁ קָדוֹשׁ וּבַעַל מוֹפֵת, וְשֶׁצְּרִיכִים לְהִזָּהֵר לֹא לְצַעֵר אוֹתוֹ... אֲבָל רֹב אַנְשֵׁי הָעוֹלָם לֹא יָדְעוּ מִמֶּנּוּ כְּלוּם, עַד שֶׁהִגִּיעָה עֵת הִתְגַּלּוּתוֹ בָּעוֹלָם, וְאָז הִתְקָרְבוּ אֵלָיו תַּלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים, שִׁשִּׁים גִּבּוֹרִים קְדוֹשִׁים וְנֶאֱמָנִים, שֶׁהוֹעִילוּ לְפָרְסֵם לִמּוּדֵי רַבָּם בָּעוֹלָם, כִּי לִפְנֵי שֶׁיָּרְדָה נִשְׁמַת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ בָּעוֹלָם, רָאֲתָה שֶׁתִּהְיֶינָה לָהּ הַרְבֵּה הִתְנַגְּדוּת וּמַחְלֹקֶת, וְלֹא רָצְתָה לֵרֵדָת לְהַאי עָלְמָא עַד שֶׁיַּבְטִיחוּ לָהּ, שֶׁיִּתְבְּרוּ אֵלֶיהָ שִׁשִּׁים גִּבּוֹרִים שֶׁיַּעַמְדוּ וְיַחֲזִיקוּ עִמָּהּ, לִשְׁמֹר עָלֶיהָ מִכָּל רַע. כִּי נִסָּיוֹן הַמַּחֲלֹקֶת גָּדוֹל וְעָצוּם מְאֹד, וְכַמּוּבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קפא), שֶׁעַל יְדֵי מַחֲלֹקֶת יְכוֹלִים לְהַפִּיל אָדָם מִכָּל עֲבוֹדָתוֹ, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, כִּי נִשְׁמַת אָדָם מְשׁוּלָה לְנֵר, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי כ, כז): "נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם", וְאִם מִתְקַבְּצִים כַּמָּה נֵרוֹת בְּיַחַד, וּמִתְהַפְּכִים לַאֲבוּקָה גְּדוֹלָה, יְכוֹלִים בְּקַל לְהִתְגַּבֵּר עַל נֵר יְחִידִי, וּלְבַטְּלוֹ, וְעִקַּר הַנְּפִילָה הִיא לְתַאֲוַת נְאוּף, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, וְעַל זֶה הִתְפַּלֵּל יַעֲקֹב אָבִינוּ (בְּרֵאשִׁית מט, ו): "בְּקָהָלָם אַל תֵּחַד כְּבוֹדִי", שֶׁבְּהִקָּהֲלוּ עֲדַת קֹרַח עַל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ – לֹא תַּזִּיק לוֹ הַמַּחֲלֹקֶת, חַס וְשָׁלוֹם. כִּי מַחֲלֹקֶת יְכוֹלָה לְהַפִּיל אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, וְעַל כֵּן חָשְׁדוּ אֶת מֹשֶׁה בְּאֵשֶׁת אִישׁ, רַחֲמָנָא לִיצְלָן (סַנְהֶדְרִין קי ע"א; וְעַיֵּן מוֹעֵד קָטָן יח ע"ב), כִּי נִדְמֶה לָהֶם שֶׁגָּרְמוּ לוֹ נְפִילָה, אֲבָל נִשְׁמָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ הָיְתָה גְּדוֹלָה יוֹתֵר מִכֻּלָּם בְּיַחַד, וְלָכֵן לֹא יָכְלוּ לוֹ. וְעַל כֵּן בִּקֵּשׁ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב שֶׁיִּהְיוּ לוֹ שִׁשִּׁים גִּבּוֹרִים, תַּלְמִידִים צַדִּיקִים, שֶׁיַּעַזְרוּ לוֹ כְּנֶגֶד כָּל הַמַּחֲלֹקֶת וְהַהִתְנַגְּדוּת שֶׁתָּקוּם כְּנֶגְדּוֹ בְּמֶשֶׁךְ יְמֵי חַיָּיו, וְכֵן נִתַּן לוֹ. וְתַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים גִּלּוּ וּפֵרְסְמוּ אֶת לִמּוּדוֹ הַטּוֹב בָּעוֹלָם, הֶחֵל מֵהָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי יַעֲקֹב יוֹסֵף מִפּוֹלְנְאָה זי"ע, בַּעַל ה'תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף', שֶׁהָיָה הָרִאשׁוֹן שֶׁרָשַׁם אֶת תּוֹרַת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ עַלֵּי כְּתָב, וְכָל סְפָרָיו הַקְּדוֹשִׁים מְלֵאִים צִטּוּטִים בְּשֵׁם: 'שָׁמַעְתִּי מִמּוֹרִי' וְכוּ', שֶׁהֵם לִמּוּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע, וְהַבַּעַל שֵׁם טוֹב הִתְפָּאֵר מְאֹד עִם בַּעַל ה'תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף', וְאָמַר, שֶׁיִּתְפָּאֵר בָּעוֹלָם הָעֶלְיוֹן, שֶׁהֶעֱמִיד וְהֵקִים 'יוֹסֶעלֶ'ע' כָּזֶה (כְּפִי כְּנִיָּה אוֹתוֹ מֹרֵ חֲבִיבוּת) לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. כִּי ה'תּוֹלְדוֹת' הַקָּדוֹשׁ הָיָה גָּאוֹן עָצוּם בַּנִּגְלֶה וּבַנִּסְתָּר גַּם לִפְנֵי שֶׁהִתְקָרֵב אֶל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע, אֲבָל רַבּוֹ הֵאִיר אֶת עֵינָיו בְּלִמּוּדֵי אֱלֹקוּת, וְגִלָּה לוֹ אֶת הַפְּנִימִיּוּת שֶׁבְּכָל לִמּוּדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וּכְמוֹ שֶׁרוֹאִים מִתּוֹךְ סְפָרָיו הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁמְּקַשֵּׁר כָּל הַלּוֹמְדוּת שֶׁל הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים אֶל לִמּוּדֵי הָאֱלֹקוּת, וְאַשְׁרֵי הַזּוֹכֶה לַהֲגוֹת בִּסְפָרָיו הַקְּדוֹשִׁים.

וְהִנֵּה עִקַּר פִּרְסוּם לִמּוּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זי"ע בָּעוֹלָם, נַעֲשָׂה עַל יְדֵי תַּלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ הַמַּגִּיד הַקָּדוֹשׁ, רַבִּי דֹּב בָּער מִמֶּעזְרִיטְשׁ זי"ע, שֶׁהָיָה מָסוּר לְגַמְרֵי לְרַבּוֹ הַקָּדוֹשׁ, וְהֵקִים בְּעַצְמוֹ תַּלְמִידִים קְדוֹשִׁים, שֶׁהָלְכוּ וּפֵרְסְמוּ אֶת לִמּוּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ בְּכָל הַמְּדִינוֹת הָרְחוֹקוֹת. וּכְמוֹ שֶׁנָּתַן הָרַבִּי ר' זוּשָׁא מֵהָאנִיפּוֹלִי זי"ע (בִּשְׁנַת תקמ"ו) רֶמֶז לְהִתְגַּלּוּת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ וְהַמַּגִּיד הַגָּדוֹל מִמֶּעזְרִיטְשׁ וְתַלְמִידָיו זי"ע, בַּפָּסוּק (בְּרֵאשִׁית ב, י): "וְנָהָר יֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגָּן, וּמִשָּׁם יִפָּרֵד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים"; וְנָהָר יֹצֵא מֵעֵדֶן – זוֹ הִתְגַּלּוּת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, שֶׁיָּצָא אוֹרוֹ מִגַּן עֵדֶן הָעֶלְיוֹן. לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגָּן – זֶהוּ הַגַּן הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַמַּגִּיד מִמֶּעזְרִיטְשׁ זי"ע שֶׁנָּטַע מִלִּמּוּדֵי רַבּוֹ. וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים – רֶמֶז לְאַרְבָּעַת הַצַּדִּיקִים, שֶׁהָיוּ תַּלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים, הֲלֹא הֵם: הָרַב הַקָּדוֹשׁ הָרַבִּי ר' אֱלִימֶלֶךְ מִלִּיזֶ'ענְסְק, הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי יַעֲקֹב יִצְחָק, הַחוֹזֶה הַקָּדוֹשׁ מִלּוּבְּלִין, וְהָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי יִשְׂרָאֵל, הַמַּגִּיד הַקָּדוֹשׁ מִקָּאזְ'נִיץ, וְהָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי מְנַחֵם מֶענְדֶל מֵרִימַנוֹב ־ זְכוּתָם תָּגֵן עָלֵינוּ, שֶׁהָיוּ אַרְבָּעָה רָאשִׁים וּמַנְהִיגֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁמֵּהֶם יָצְאוּ תַּלְמִידִים וְתַלְמִידֵי תַּלְמִידִים, שֶׁהֵאִירוּ פְּנֵי תֵּבֵל עִם לִמּוּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, בְּרַחֲבֵי מְדִינוֹת אוּקְרָאִינָה, רוּסְיָה, לִיטָא, פּוֹלִין, גַּלִיצְיָה, וְהוּנְגַרְיָה [וְכֵן בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל], עַד שֶׁהִתְפַּשְּׁטוּ לִמּוּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ בְּכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ.

תַּלְמִידֵי הַמַּגִּיד הַקָּדוֹשׁ מִמֶּעזְרִיטְשׁ, הֵעִידוּ, שֶׁמַּה שֶּׁזָּכוּ לְקַבֵּל כָּל כָּךְ הַרְבֵּה מֵרַבָּם, הָיָה מֵחֲמַת הָאֵימָה וְהַיִּרְאָה הַגְּדוֹלָה שֶׁהָיְתָה לָהֶם מִלִּפְנֵי רַבָּם, וּכְשֶׁאָז שָׁמְעוּ אֶת צַעֲדֵי רַגְלָיו מְמַשְׁמְשִׁים וּבָאִים, [כִּי סָבַל מִכְּאֵב בְּרַגְלָיו, וְנִתְמַךְ עִם קַבַּיִם וְגָרַר אֶת רַגְלָיו עַל הָאָרֶץ], אָפְפָה אוֹתָם יִרְאָה גְּדוֹלָה וְיִתֵּירָה, עַד שֶׁרָטְטוּ שִׂנֵּיהֶם, וְאַרְכּוּבוֹתֵיהֶן דָּא לְדָא נָקְשָׁן, וְיִרְאָה זֹאת גֶּרְמָה לָהֶם לְקַבֵּל כָּל כָּךְ הַרְבֵּה מֵרַבָּם הַקָּדוֹשׁ.

עֶצֶת הַסַּמ"ך מֵ"ם

אֲבָל "אֶת זֶה לְעֻמַּת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹקִים" (קֹהֶלֶת ז, יד), וְחָרָה מְאֹד לְהַסָּמ"ךְ מֵ"ם עַל הִתְגַּלּוּת לִמּוּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ בָּעוֹלָם. וּפַעַם כַּאֲשֶׁר טַיֶּל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב עִם תַּלְמִידָיו בְּתוֹךְ הַיַּעַר, פִּתְאֹם נִגַּשׁ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע אֶל אִילָן אֶחָד, וְהִתְחִיל לִדְפֹּק רֹאשׁוֹ בְּאִילָן בְּכֹחַ גָּדוֹל וּבִבְכִיּוֹת נוֹרָאוֹת, עַד שֶׁפָּחֲדוּ הַתַּלְמִידִים שֶׁלֹּא יִתְפּוֹצֵץ הָאִילָן וְגַם רֹאשׁ רַבָּם הַקָּדוֹשׁ מֹרֵ דְּפִיקוֹת, וְעָנָה וְאָמַר לָהֶם הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע, הֲרֵי אַתֶּם רוֹאִים כַּמָּה עֲנָפִים וְעָלִים יֵשׁ עַל הָאִילָן הַזֶּה, אֲלָפִים וּרְבָבוֹת? כֵּן יִתְרַבּוּ רַבָּ"ס וּמַנְהִיגִים וּמְפָרְסְמִים שֶׁל שֶׁקֶר שֶׁיְּטִיטוּ אַנְשֵׁי הָעוֹלָם, וַיִּתְעוּ אוֹתָם מִדַּרְכָּהּ הָאֱמֶת [וּבִלְשׁוֹנוֹ שֶׁל הָרַב הַקָּדוֹשׁ מִקָּאמַארְנָא זי"ע (הֵיכַל הַבְּרָכָה, פָּרָשַׁת פִּקּוּדֵי, דַּף שי"ח): "יִתְגַּבְּרוּ יֹאךְ מֹאךְ בָּעוֹלָם" (הַיְנוּ מְפָרְסָמִים שֶׁל שֶׁקֶר לָרֹב כְּמוֹ זֵרְעוֹנֵי פֶּרֶג)], וּבְדָרָךְ זֶה יוֹעִיל הַסָּמ"ךְ מֵ"ם לְהַסְתִּיר אֶת אוֹרוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב מִן הָעוֹלָם.

וְכֵן בָּא פַּעַם הַסָּמ"ךְ מֵ"ם אֶל הַמַּגִּיד הַקָּדוֹשׁ מִמֶּעזְרִיטְשׁ

כָּאן מָקוֹם אִתִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֶסֶד חִנָּם שֶׁעָשָׂה עִמִּי בְּיוֹם זֶה וּבְשָׁעָה זוֹ, בְּאַחֲרוֹן שֶׁל פֶּסַח לִפְנוֹת עֶרֶב, לִפְנֵי שְׁנָתַיִם בִּשְׁנַת תשע"ב, שֶׁעָבַרְתִּי נִתּוּחַ לֵב קָשֶׁה, וְהִצִּילַנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהֶאֱרִיךְ אֶת יְמֵי חַיַּי, טוֹב לְהוֹדוֹת לַה' עַל הַחֶסֶד חִנָּם שֶׁעָשָׂה עִמִּי

זי"ע, וְאֵיךְ עָלָיו, שֶׁאִם לֹא יַפְסִיק מִלִּלְמֹד עִם תַּלְמִידָיו - יִקַּח אֶת עַצְמוֹ' עַל בָּנָיו, וְיִנָּקֵם בָּהֶם. וְהִנֵּה הַמַּגִּיד הַקָּדוֹשׁ זי"ע הָיָה אִישׁ חָלוּשׁ מְאֹד, וְגַם סָבַל עֲנִיּוּת וְדַחֲקוּת עֲצוּמָה, וְאָמַר לְהַסָּמ"ךְ: מ"ם שֶׁיִּתֵּן לוֹ קְצָת זְמַן לְהָשִׁיב לוֹ תְּשׁוּבָה, וּבָא אֶל תַּלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים, וּבִקֵּשׁ מֵהֶם שֶׁיַּעַזְבוּ אוֹתוֹ, כִּי אֵין לוֹ כֹּחַ לִסְבֹּל אֶת חֲרִיקַת שִׁנֵּי הַסָּמ"ךְ: מ"ם עָלָיו, כִּי מְאַיֵּם שֶׁיִּשְׁחַט אֶת עַצְמוֹ אֶל בָּנָיו, חַס וְשָׁלוֹם, וְאָז קָמוּ כָּל תַּלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים וְעָנוּ וְאָמְרוּ בְּפֶה אֶחָד וּבְהַסְכָּמָה אַחַת: "רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ! אֵין אֲנַחְנוּ עוֹזְבִים אֶתְכֶם בְּשׁוּם פָּנִים וָאֹפֶן, יִהְיֶה מַה שֶּׁיִּהְיֶה, וַאֲנַחְנוּ מוּכָנִים לְהִלָּחֵם עִם הַסָּמ"ךְ: מ"ם כְּכָל אֲשֶׁר תִּדְרֹשׁ מֵאִתָּנוּ!"; וּכְשֶׁרָאָה הַמַּגִּיד הַקָּדוֹשׁ עַד כַּמָּה חֲזָקִים תַּלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים בְּהִתְקַשְּׁרוּתָם אֲלָיו, חָזַר אֶל הַסָּמ"ךְ: מ"ם וְאָמַר לוֹ: "אֵינִי מְסַחֵר מִמְּךָ – עֲשֵׂה מַה שֶּׁתִּרְצֶה!", אָז עָנָה וְאָמַר לוֹ הַסָּמ"ךְ: מ"ם: "אֲנִי כְּבָר אֶנְקֹם בְּךָ, אֲנִי אָקִים מְפָרְסָמִים שֶׁל שֶׁקֶר לָרֹב, שֶׁלֹּא יֵדְעוּ כְּלָל אֵיפֹה נִמְצָאִים הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, וְאָז כְּבָר לֹא יִהְיֶה הָעֵסֶק קָשֶׁה עִם שְׁאָר אַנְשֵׁי הָעוֹלָם כְּלָל...". נִמְצָא, שֶׁעִקַּר הַנִּפָּיוֹן בַּזְּמַן הַזֶּה הוּא לְהֶזֵּהר מִמַּנְהִיגִים וּמְפָרְסָמִים שֶׁל שֶׁקֶר שֶׁמּוֹלִיכִים אֶת אַנְשֵׁי הָעוֹלָם שׁוֹלָל, וְלִמְסֹר נַפְשׁ לְהִתְקָרֵב אֶל צַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים שֶׁמְּגַלִּים אֶת דֶּרֶךְ הָאֱמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה בָּעוֹלָם, וְאָז יֵשׁ אֶפְשָׁרוּת לְהִתְקַשֵּׁר אֶל לִמּוּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, וְלַעֲזֹר שֶׁיִּתְפַּשְּׁטוּ בָּעוֹלָם יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

אֲנִי מַתְחִיל לְגַלּוֹת חִדּוּשִׁים...

וּבֶאֱמֶת הָיוּ צַדִּיקִים שֶׁחָשְׁבוּ שֶׁדֶּרֶךְ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זי"ע כְּבָר נִשְׁתַּכַּח מִן הָעוֹלָם. וּכְמוֹ שֶׁהֵעִיד הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי יוֹאֵל מִסַּאטְמָאר זי"ע, בְּשֵׁם הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי חַיִּים מִצַּאנְז זי"ע, שֶׁדֶּרֶךְ הַבַּעַל שֵׁם הָיָה רַק עַל מֵאָה וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה, הֵינוּ עַד יָמֵינוּ, כִּי הִתְחִילוּ לְהִתְפַּשֵּׁט מְפָרְסָמִים שֶׁל שֶׁקֶר רַבִּים כָּךְ, עַד שֶׁהָיָה קָשֶׁה לְהַכִּיר אֶת הַצַּדִּיקֵי אֱמֶת - הַמַּמְשִׁיכִים בֶּאֱמֶת אֶת דֶּרֶךְ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ בָּעוֹלָם, וְהִנֵּה אַף שֶׁהָיוּ הַרְבֵּה שֶׁתָּמְהוּ עַל דָּבָר זֶה, כִּי אֵיךְ יִתְכֵּן לוֹמַר, שֶׁיִּתְבַּטֵּל דֶּרֶךְ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב?!

אֲבָל מִי שֶׁמְּעַיֵּן בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל (חַיֵּי מוֹהַר"ן, סִימָן רעט), יִרְאֶה, שֶׁגַּם רַבֵּנוּ זַ"ל רִמֵּז עַל דָּבָר כְּעֵין זֶה, כִּי אוֹמֵר רַבֵּנוּ זַ"ל, שֶׁמִּן רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי שֶׁהָיָה חִדּוּשׁ כַּמְּפָרְסָם, הָיָה הָעוֹלָם שָׁקֵט עַד הָאֲרִיזַ"ל, הֵינוּ שֶׁמִּרַּבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי עַד הָאֲרִיזַ"ל, לֹא נִתְגַּלּוּ חִדּוּשׁוֹת כְּמוֹ שֶׁנִּתְגַּלּוּ עַל יְדֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי, עַד שֶׁבָּא הָאֲרִיזַ"ל שֶׁהָיָה חִדּוּשׁ כַּמְּפָרְסָם, וְהוּא גִּלָּה חִדּוּשׁוֹת לְגַמְרֵי, שֶׁלֹּא נִמְצָא מִי שֶׁיִּגְלֶה חִדּוּשׁוֹת כָּאֵלֶּה עַד הָאֲרִיזַ"ל, וּמִן הָאֲרִיזַ"ל עַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זַ"ל, הָיָה גַּם כֵּן הָעוֹלָם שָׁקֵט בְּלִי חִדּוּשׁ, עַד שֶׁבָּא הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זַ"ל שֶׁהָיָה חִדּוּשׁ נִפְלָא, וְגִלָּה חִדּוּשׁוֹת, וּמִן הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זַ"ל עַד עַתָּה, הָיָה גַּם כֵּן הָעוֹלָם שָׁקֵט בְּלִי חִדּוּשׁ כָּזֶה, וְהָיָה הָעוֹלָם מִתְנַהֵג רַק עַל פִּי הַהִתְגַּלּוּת שֶׁגִּלָּה הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זַ"ל עַד הֵנָּה, עַד שֶׁבָּאתִי אָנֹכִי, וְעַתָּה אֲנִי מַתְחִיל לְגַלּוֹת חִדּוּשׁוֹת נִפְלָאוֹת לְגַמְרֵי שֶׁעֲדַיִן לֹא נִתְגַּלּוּ עַל יְדֵי שׁוּם נִבְרָא וכו', עַיֵּן שָׁם. הֵרֵי שֶׁרָמַז רַבֵּנוּ זַ"ל עַל עִנְיַן הַשְׁקָטַת דֶּרֶךְ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב בָּעוֹלָם. אֲבָל רַבֵּנוּ זַ"ל רָצָה לַעֲשׂוֹת דָּבָר שֶׁלֹּא יַפְסִיק לְעוֹלָם, וּכְמוֹ שֶׁאָמַר (שָׁם סִימָן רכט): "מַיִן פַייעְרְל וְועט שׁוֹין טְלוּאִין בִּיז מָשִׁיחַ וְועט קוּמֶען" [קָאשׁ שֶׁלִּי תּוּקַד עַד בִּיאַת מָשִׁיחַ].

כִּי רַבֵּנוּ זַ"ל הֵכִין אֶת הַלִּמּוּדִים שֶׁל מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ, שֶׁהֵם לִמּוּדֵי הָאֱמוּנָה, שֶׁבְּעִקַּר כּוֹלֵל סוֹד הַתְּפִלָּה וְהַהִתְבּוֹדְדוּת, שֶׁיִּפָּרֵשׁ כָּל אֶחָד אֶת שִׂיחָתוֹ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּתָמִימוּת וּבִפְשִׁיטוּת גְּמוּרָה, וְכַמְבֹאָר בְּהַפְּטָרַת אַחֲרוֹן שֶׁל פֶּסַח (בְּחוּץ לָאָרֶץ), הַמְדַבֶּרֶת מִבִּיאַת הַמָּשִׁיחַ וּמֵהִתְגַּלּוּת הָאֱמוּנָה, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (יְשַׁעְיָה יא, ה): "וְהָיָה צֶדֶק אֵזוֹר מָתְנָיו וְהָאֱמוּנָה אֵזוֹר חֲלָצָיו", שֶׁיַּחְגֹּר מָשִׁיחַ עַל עַצְמוֹ אֵזוֹר שֶׁל אֱמוּנָה, וְעַל יָדָהּ יְגַלֶּה אֶת כֹּחַ הַתְּפִלָּה בָּעוֹלָם, שֶׁאֶפְשָׁר לִפְעֹל כָּל דָּבָר בִּתְפִלָּה, כִּי תְּפִלָּה הִיא עִקַּר כְּלֵי זֵינוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם פְּסוּק ד): "וְהִכָּה אֶרֶץ בְּשֵׁבֶט פִּיו וּבְרוּחַ שְׂפָתָיו יָמִית רָשָׁע", וְהוּא יְגַלֶּה זֹאת לְכָל בָּאֵי עוֹלָם, עַד שֶׁכֻּלָּם יַעַסְקוּ בִּתְפִלָּה (לִקּוּטֵי מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ב').

הַלִּמּוּד הָעִקָּרִי

וְהִנֵּה הַלִּמּוּד הָעִקָּרִי שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע, הָיָה, לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַנִּסִּים וְנִפְלָאוֹת שֶׁעוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל עֵת, שֶׁעַל שֵׁם זֶה תִּקֵּן הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ לוֹמַר בְּכָל עֶרֶב שַׁבָּת קֹדֶשׁ מִזְמוֹר ק"ז שֶׁבַּתְּהִלִּים, הַבָּנוּי וּמְיֻסָּד עַל הָאַרְבָּעָה שֶׁצְּרִיכִים לְהוֹדוֹת (בְּרָכוֹת נד ע"ב), שֶׁהֵם: הוֹלְכֵי מִדְבָּרוֹת, יוֹצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִים, חוֹלֶה וְנִתְרַפֵּא, וְיוֹרְדֵי הַיָּם. כִּי כְּשֶׁאָדָם מִתְבּוֹנֵן הֵיטֵב בְּקוֹרוֹת יְמֵי חַיָּיו, נוֹכַח לִרְאוֹת בַּעֲלִיל, שֶׁאַרְבָּעַת עִנְיָנִים אֵלּוּ מַמָּשׁ עוֹבְרִים עָלָיו בְּכָל שֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה, שֶׁהִנֵּה הוּא הוֹלֵךְ וְתוֹעֶה כְּמוֹ בַּמִּדְבָּר, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְשִׁית עֲצָה לְנַפְשׁוֹ, וְהִנֵּה עָזַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לָצֵאת מִטָּעוּתוֹ וּמִמְּבוּכָתוֹ. הִנֵּה הָיָה כְּאָסוּר בְּבֵית הָאֲסוּרִים, וְקָשׁוּר לְאֵיזוֹ צָרָה, מִבְּלִי שֶׁיִּמְצָא שׁוּם פֶּתַח לָצֵאת מִמֶּנָּה, וְהִנֵּה עָזַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לִמְצֹא עֵצָה לְנַפְשׁוֹ וְלָצֵאת לְחֵרוּת. הִנֵּה נָחְלָה בְּאֵיזֶה חֹלִי הַגּוּף אוֹ הַנֶּפֶשׁ, חַס וְשָׁלוֹם, וְהִנֵּה שָׁלַח לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא רְפוּאָה שְׁלֵמָה וְהִבְרִיא. הִנֵּה הָיָה כְּיוֹשֵׁב בִּסְפִינָה מְטֹרָפַת בְּלֵב יָם, עוֹלֶה לַשָּׁמַיִם וְיוֹרֵד לִתְהוֹמוֹת, וְהִנֵּה עָזַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְהַגִּיעַ לְמִחוֹז חֶפְצוֹ לְשָׁלוֹם; הֲרֵי שֶׁעִם קְצָת יְשׁוּב הַדַּעַת, יַכִּיר אָדָם הֵיטֵב, שֶׁכָּל הָאַרְבָּעָה שֶׁצְּרִיכִים לְהוֹדוֹת' עוֹבְרִים עָלָיו בְּכָל עֵת, וְעִקַּר עֲבוֹדָתוֹ לְהַכִּיר טוֹבָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּלְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לוֹ אוֹתוֹ עַל כָּל הַחֶסֶד חִנָּם הַנִּסִּים שֶׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ בְּכָל עֵת.

[וּבְמַהֲלַךְ דְּבָרָיו הַקְּדוֹשִׁים, עָנָה אָמַר מוֹהֲרָא"שׁ זַ"ל: "וְכָאן מָקוֹם אִתִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֶסֶד חִנָּם שֶׁעָשָׂה עִמִּי בְּיוֹם זֶה וּבְשָׁעָה זוֹ, בְּאַחֲרוֹן שֶׁל פֶּסַח לִפְנוֹת עֶרֶב, לִפְנֵי שְׁנָתַיִם בִּשְׁנַת תשע"ב, שֶׁעָבַרְתִּי נִתּוּחַ לֵב קָשֶׁה, וְהִצִּילַנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהֶאֱרִיךְ אֶת יְמֵי חַיַּי, טוֹב לְהוֹדוֹת לַה' עַל הַחֶסֶד חִנָּם שֶׁעָשָׂה עִמִּי, וְכֵן אֲנִי אַסִּיר תּוֹדָה לְכָל אֵלּוּ שֶׁעָסְקוּ וְטִפְּלוּ בִּרְפוּאָתִי, וְהָיוּ שְׁלוּחִים נֶאֱמָנִים לְהַצִּיל אֶת חַיַּי, כֵּן יַעְזֹר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְהֵיטִיב עִמִּי, וְאֶזְכֶּה לִרְאוֹת בִּישׁוּעַת ה' בְּכָל עִנְיָן, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן"].

וְהִנֵּה גַּם עוֹד לְמּוּד עִקָּרִי שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע הוּא הַלִּמּוּד שֶׁל 'הַשְׁוָאָה פְּרָטִית' – שֶׁיְּחַקֵּק כָּל אָדָם בְּדַעְתּוֹ שֶׁאֵין שׁוּם תְּנוּעָה בָּעוֹלָם שֶׁלֹּא תִּהְיֶה בָּהּ הַשְׁגָּחַת הַבּוֹרֵא, יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְאַף עַל פִּי שֶׁזֶּה בֶּאֱמֶת דִּבְרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים בַּגְּמָרָא בִּכְמָה מְקוֹמוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (חֻלִּין ז' ע"ב): 'אֵין אָדָם נוֹקֵף אֶצְבָּעוֹ מִלְּמַטָּה, אֶלָּא אִם כֵּן מַכְרִיזִין עָלָיו מִלְּמַעְלָה'. וְכֵן אָמְרוּ (יוֹמָא לח ע"ב), אֵין אָדָם נוֹגֵעַ בַּמּוּכָן

לַחֲבֵרוֹ, וְאֵין מַלְכוּת נוֹגַעַת בַּחֲבֶרְתָּהּ, אֲפִלּוּ כְּמִלֹּא נִימָא, וְכֵן (בְּרָכוֹת נח ע"א): 'אֲפִלּוּ רֵישׁ גְּרוּגְיָתָא מִן הַשָּׁמַיִם מוֹקְמִינַן לֵיהּ'. אֲבָל לְמוּדֵי הַיּוּ בִּבְחִינַת שָׁנָה וְהַעֲלָמָה אֵצֶל רֹב אַנְשֵׁי הָעוֹלָם, וְהַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע בָּא וְעוֹרֵר וְהֵקִיץ אַנְשֵׁי הָעוֹלָם מִן הַשֵּׁנָה שֶׁלָּהֶם, וְעוֹרְרָם לְעִנְיַן גִּלּוּי הַהַשְׁגָּחָה הָעֶלְיוֹנָה, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם תְּנוּעָה קַלָּה בָּעוֹלָם שֶׁלֹּא תִּהְיֶה בָּהּ הַשְׁגָּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֶלְיוֹן, עַד שֶׁאֲפִלּוּ עֲגָלָה הַמֹּלֵאָה קַשׁ הַנּוֹסַעַת בַּדֶּרֶךְ וְנוֹפֵל מִמֶּנָּה קֶנֶה אֶחָד, וּמְנַח עַל הַקַּרְקַע בֵּין צָפוֹן לַדָּרוֹם וְלֹא בֵּין מִזְרָח לְמַעֲרָב, גַּם בָּזֶה יֵשׁ הַשְׁגָּחַת הַבּוֹרֵא, יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ הַפָּרְטִי פְּרָטִית!

רַק עַל יְדֵי לִמּוּדֵי רַבֵּנוּ

וְהִנֵּה לְהַגִּיעַ אֶל שְׁלֵמוּת הַשָּׂגוֹת אֵלּוּ, שֶׁיִּהְיוּ קְבוּעִים בְּלִבּוֹ כְּיֶתֶד חָזָק בַּל תִּמּוֹט, אִי אֶפְשָׁר, כִּי אִם עַל יְדֵי דֶּרֶךְ הַתְּפִלָּה וְהַהִתְבּוֹדְדוּת שֶׁגִּלָּה רַבֵּנוּ זַ"ל בָּעוֹלָם, שֶׁהוּא לְמוּד הַ'מַּשִׂיחַ', שֶׁנִּקְרָא עַל שֵׁם 'מֵשִׂיחַ' אִלְמִים (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן פג), כִּי הוּא יַנְחִיל לָעוֹלָם אֶת עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה וְהַהִתְבּוֹדְדוּת בְּתָמִימוּת וּבִפְשִׁיטוּת גְּדוֹלָה, עַד שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יְפָרֵשׁ אֶת שִׂיחָתוֹ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהַבֵּן אֶל אָבִיו, בַּלָּשׁוֹן שֶׁרָגִיל לְדַבֵּר בּוֹ, וְלֹא יְכַסֶּה שׁוּם דָּבָר בְּלִבּוֹ מִלְּגַלּוֹת אוֹתוֹ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּכְשֶׁאָדָם מַרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ בַּעֲבוֹדָה קְדוֹשָׁה זֹאת, אָז מְאִירִים עֵינָיו בְּאוֹר הַהַשְׁגָּחָה שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמַתְחִיל לִרְאוֹת גִּלּוּי הַשְׁגָּחָה בְּכָל פְּרָט וּפְרָט.

וְהִנֵּה בֶּאֱמֶת מְבֹאָר בָּרַמְבַּ"ם (רֹאשׁ הִלְכוֹת תְּפִלָּה), שֶׁכָּךְ הָיְתָה עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה מִזְּמַן הָאָבוֹת הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁכָּל אֶחָד סִדֵּר כָּל תְּפִלּוֹתָיו וּבִקֵּשׁוֹתָיו לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וָיוֹם, כְּפִי צָרְכָיו וְעִנְיָנָיו, כִּי לֹא הָיָה נָפוֹץ קְבוּעַ וּמְסֻדָּר לְכָלָם, רַק כָּל אֶחָד כְּפִי הִצְטָרְכוּתוֹ, וּבְשִׂכְלָתוֹ הָרְגִילָה הָיָה מְפָרֵשׁ אֶת שִׂיחָתוֹ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲבָל אַנְשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוֹלָה, שֶׁהֵם עֶזְרָא הַסּוֹפֵר וּבֵית דִּינוֹ רָאוּ, שֶׁמִּתּוֹךְ אֲרִיכַת הַגָּלוּת, יֵשׁ חֲשַׁשׁ שֶׁתִּשְׁתַּכַּח עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה מִפִּי הַבְּרִיּוֹת, לָכֵן תִּקְנוּ נֻסָּח קָבוּעַ וּמְסֻדָּר שֶׁיִּהְיֶה בְּיַד כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְשֶׁיִּתְפַּלְּלוּ אוֹתוֹ שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם, כְּנֶגֶד שְׁלֹשֶׁת הַתְּפִלּוֹת שֶׁתִּקְנוּ הָאָבוֹת הַקְּדוֹשִׁים, אַבְרָהָם תִּקֵּן תְּפִלַּת שַׁחֲרִית, יִצְחָק תִּקֵּן תְּפִלַּת מִנְחָה, וְיַעֲקֹב תִּקֵּן תְּפִלַּת עַרְבִית. וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרָכוֹת כו ע"ב): 'תְּפִלּוֹת אָבוֹת תִּקְנוּם'. וְגַם נִתְקְנוּ הַתְּפִלּוֹת כְּנֶגֶד קָרְבָּנוֹת הַתְּמִידִין, וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ (שָׁם): תְּפִלּוֹת כְּנֶגֶד תְּמִידִין תִּקְנוּם, תְּפִלַּת שַׁחֲרִית כְּנֶגֶד תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר, תְּפִלַּת מִנְחָה כְּנֶגֶד תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם, וּתְפִלַּת עַרְבִית כְּנֶגֶד אֵיבָרִים וּפְדָרִים שֶׁהוֹלְכִים וּקְרֵבִים כָּל הַלַּיְלָה.

וְהִנֵּה תְּפִלּוֹת אֵלּוּ הֵם עִקַּר קְדֻשָּׁתָם שֶׁל מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל, וּכְמוֹ שֶׁרַבֵּנוּ זַ"ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ח'), מְפָרֵשׁ אֶת דִּבְרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרָכוֹת נד ע"ב) עַל עֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן, שֶׁאָמַר: מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל כַּמָּה הֵן? תִּלְתָּא פַּרְסֵי וְכוּ', שֶׁרָאָה וְהֵבִין עֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן, שֶׁעִקַּר מַחֲנֵה הַקָּדוֹשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל הֵן שְׁלֹשֶׁת הַתְּפִלּוֹת שֶׁבְּכָל יוֹם, וְלָכֵן הִתְעִיעַ לְבַטֵּל אוֹתָן מִתְּפִלָּתָם, עַיֵּן שָׁם. וְכֵן רוֹאִים בְּחוּשׁ, שֶׁעִקַּר הַתַּחְלַת יְצִיאַת נֶפֶשׁ מִמַּחֲנֵה הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הוּא עַל יְדֵי זְלְזוּל בִּתְפִלָּה, שֶׁמַּתְחִיל לְהִתְרַשֵּׁל בְּאֵיזוֹ מִנְחָה אוֹ עַרְבִית, וְאַחַר כָּךְ מְקַצֵּץ גַּם בִּתְפִלַּת שַׁחֲרִית, וּמַדְלֵג לְמָשָׁל עַל הַקָּרְבָּנוֹת לִפְנֵי הַתְּפִלָּה, וְכֵן עוֹד חֶלְקֵי הַתְּפִלָּה, עַד שֶׁעוֹזֵב אֶת הַתְּפִלָּה לְגַמְרֵי, רַחֲמָנָא לִיצְלָן. וּבָזֶה נִפְתָּח לוֹ הַפֶּתַח לָצֵאת מִמַּחֲנֵה הַקְּדֻשָּׁה, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, מַה שֶּׁאֵין כֵּן כְּשֶׁאָדָם חָזָק מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל בַּבֹּקֶר וּבָעֶרֶב בְּבֵית הַכְּנֶסֶת בְּצִבּוּר בְּכָל מְחִיר, וְאֵינוֹ מְקַצֵּץ שׁוּם חֵלֶק מִן הַתְּפִלָּה, בְּטוּחַ שֶׁיִּשָּׁאֵר תָּמִיד בְּתוֹךְ מַחֲנֵה הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִפָּרֵד מִמֶּנָּה כְּלָל.

כְּשֶׁאָדָם חָזָק מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל בַּבֹּקֶר וּבָעֶרֶב בְּבֵית הַכְּנֶסֶת בְּצִבּוּר בְּכָל מְחִיר, וְאֵינוֹ מְקַצֵּץ שׁוּם חֵלֶק מִן הַתְּפִלָּה, בָּטוּחַ שֶׁיִּשָּׁאֵר תָּמִיד בְּתוֹךְ מַחֲנֵה הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִפָּרֵד מִמֶּנָּה כְּלָל

וְזֶה הָיָה הַגִּלּוּי הַגָּדוֹל שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל, שֶׁבָּא וְחִדֵּשׁ בַּחֲזָרָה אֶת עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה הַקְּדוּמָה שֶׁל הָאָבוֹת הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁבְּנוֹסָף לַתְּפִלּוֹת הַקְּבוּעוֹת שֶׁתִּקְנוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, יַרְגִּיל אָדָם לְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׂיחָתוֹ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, בַּלָּשׁוֹן שֶׁרָגִיל לְדַבֵּר בּוֹ, וְיִהְיֶה חָזָק בְּדָבָר זֶה מְאֹד, וּבָזֶה יִזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל כָּל הַקְּדֻשּׁוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּכְמוֹ שֶׁהֵעִיד רַבֵּנוּ זַ"ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ק') שֶׁכָּל הַצַּדִּיקִים סִפְּרוּ, שֶׁלֹּא הִגִּיעוּ לְמַדְרֵגָתָם, כִּי אִם עַל יְדֵי הִתְבּוֹדְדוּת, עַיֵּן שָׁם. וּכְשֶׁאָדָם מַרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ בַּעֲבוֹדָה קְדוֹשָׁה זֹאת, לְאַט לְאַט בָּא וְחוֹזֵר אֶל גִּלּוּי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הָקָדוֹשׁ זי"ע, שֶׁהוּא גִּלּוּי הָאֱמוּנָה וְהַהַשְׁגָּחָה, כִּי הִתְבּוֹדְדוּת קוֹבַעַת אֶת הָאֱמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה בְּלִבּוֹ וּבְדַעְתּוֹ, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים פט, ב): "אוֹדֵעַ אֱמוּנָתְךָ בְּפִי", וְכֵן כְּתִיב (שָׁם קטז, י): "הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר", וְאָז מֵאִיר לִפְנֵי עֵינָיו גִּלּוּי הַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ מִתּוֹךְ כָּל פְּרָט שֶׁל הַבְּרִיאָה, וְחַי חַיִּים טוֹבִים וּמְתוּקִים בָּזֶה וּבָבָא לָנֶצַח.

נִמְצָא, שֶׁעַל יְדֵי לִמּוּדֵי רַבֵּנוּ זַ"ל, שֶׁהֵם לִמּוּדֵי הַמַּשִׂיחַ – לִמּוּדֵי הַמַּשִׂיחַ אִלְמִים, כִּי מְעוֹרֵר אֶת כָּל הַבְּרִיּוֹת לָשׂוּחַ וּלְדַבֵּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עַל לִבָּם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ – יִזְכּוּ כֻּלָּם לַחֲזֹר אֶל לִמּוּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע, שֶׁהֵם לִמּוּדֵי גִּלּוּי אֱמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְגַם יִזְכּוּ לַחֲזֹר וּלְהַכִּיר אֶת פְּנֵי הַצַּדִּיקֵי אֱמֶת שֶׁבַּדּוֹר, וּלְהִתְקָרֵב אֲלֵיהֶם, וּלְהִתְרַחֵק מְאֹד מִכָּל הַמִּפְרָסָמִים שֶׁל שֶׁקֶר, שֶׁמּוֹלִיכִים אֶת אַנְשֵׁיהֶם שׁוֹלָל, שֶׁמֵּהֶם חָשְׁשׁוּ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ וְהַמַּגִּיד הַקָּדוֹשׁ מְאֹד, כִּי הַתְּפִלָּה מַכְנֶסֶת בָּאָדָם עַזּוּת דִּקְדֻשָּׁה, עַד שֶׁכָּל הָעַזֵּי פָּנִים שֶׁבַּדּוֹר נוֹפְלִים וּמִתְבַּטְּלִים מִלְּפָנָיו לְגַמְרֵי, וְכַמְבֹאָר בִּדְבָרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן א'), שֶׁעַל יְדֵי שֶׁעוֹסְקִים בִּתְפִלָּה בֶּאֱמֶת – נוֹפֶלֶת וּמִתְבַּטֶּלֶת לְפָנָיו הָעַזּוּת שֶׁל הַמְּפָרְסָמִים שֶׁל שֶׁקֶר, וְאֵין לָהֶם שׁוּם קִיּוּם כְּלָל. וְלָכֵן בְּעֵת קְדוֹשָׁה כָּזוֹ, שֶׁמְּסִבִּים לְ'סְעֻדַּת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב' שֶׁהִיא 'סְעֻדַּת הַמָּשִׁיחַ' – הַזְּמַן מְסֻגָּל בְּיוֹתֵר לְקַבֵּל עַל עַצְמֵנוּ הִתְחַדְּשׁוּת חֲדָשָׁה בִּתְפִלָּה וּבְהִתְבּוֹדְדוּת. שֶׁמֵּאָז, כָּל אֶחָד יַקְפִּיד לְדַקְדֵּק מְאֹד בְּכָל שְׁלֹשֶׁת הַתְּפִלּוֹת, לְהִתְפַּלֵּל אוֹתָן בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וּבְצִבּוּר, וּמֵאִידָךְ, שֶׁכָּל אֶחָד יַרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ לְהִתְבּוֹדֵד וּלְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׂיחָתוֹ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וָיוֹם. וְעַל יְדֵי זֶה נָכִין אֶת עַצְמֵנוּ לִקְרַאת בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ, וּלְהִתְגַּלּוּת אוֹר הַגָּנוּז בְּכָל הָעוֹלָם.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יְזַכֵּנוּ לְהַכְנִיס בְּעַצְמֵנוּ אֶת הַלִּמּוּדִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע וְתַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים, וּבְמֵילָא הַלִּמּוּדִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁנִּמְסְרוּ לָנוּ עַל יְדֵי רַבֵּנוּ זַ"ל, וְנִזְכֶּה אֶת לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ מִתּוֹךְ שִׂמְחָה, בִּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן.

לַיְּהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה

ימי הפורים במחיצת מורינו הרה"צ שליט"א ביבנאל עיר ברסלב

ביום הפורים הקדוש, באו אנשי שלומנו תושבי עיר ברסלב, ועוד משאר רחבי אריץ הקדוש, לקבל פני ראש חבורתנו מורינו הרה"צ שליט"א, לשמוח יחד על התקרבותנו אל הצדיק האמת ולבקש ולהתחנן על נפשינו שננצל מקליפת המן עמלק, שבכל דור ודור יש עמלק שרוצה להחליש אותנו מלציית את הצדיק.

עמלק שבדורינו

הצדיק אומר ומגלה ומבקש שלא נלך "להנות מסעודתו של אותו רשע", והנה מגיע המן עמלק שבכל דור דורינו - בהתלבשות בכל מיני עניינים וחלישות הדעת, ומנסה לרחק אותנו מלציית לצדיק בתמימות ופשיטות גמורה, לברוח מכלי המשחית הטכנולוגים שנתגלו בדורינו, שמכניסים את עמלק לתוך הבית שלנו רחמנא ליצלן, ועם קרירות להחליש אמונת חכמים, ואנחנו רוצים לרוץ אל מרדכי הצדיק שבכל דור ודור, ולקיים כל מה שיאמר, להתחיל ללמוד לפי כוחנו בכל חלקי התורה הקדושה, להיות דבוק בהקדוש ברוך הוא מכל מצב בחיים - שלא יהיה הבדל אצלינו בין מצב של ארור המן או ברוך מרדכי - אנחנו רוצים לדבר אל השם יתברך מכל מקום ומצב. ורבינו הקדוש גילה לנו שכל ההתחלות הן מפורים, וכל ההתחלות הן מרבינו ז"ל, וברוך השם אשר לא השבית לנו גואל וזכינו שבכל דור יש צדיקים הדבוקים בו יתברך, המגלים לנו עצות רבינו ז"ל בתמימות ופשיטות ומדריכים אותנו לחיי גן עדן בזה העולם, חיים של אהבת תורה ויראת שמיים, שלום בית ויישוב הדעת.

אי לכך, אצל אנשי שלומנו, בהגיע יום הפורים הקדוש, פורצת השמחה כל גבול, ושמחים מאד בנקודת יהדותנו ושזכינו להתקרב אל רבינו ז"ל שמחיה אותנו ונותן לנו תקווה להיות צדיקים גמורים. וכמו שאנ"ש רגילים לומר שפורים הוא "היום טוב של רבינו ז"ל", אשרינו שזכינו.

שושן פורים הוא גם פורים!

גם למחרתו, ביום שושן פורים, ערך מורינו שליט"א את שולחנו ב"שטיבל מוהרא"ש", ואנ"ש התאספו להמשיך השמחה ולפעול כל מה שצריכים ביום הקדוש הזה, כידוע שיחת רבינו ז"ל למוהרנ"ת שקבל לפניו שלא רקד מספיק ביום הפורים, ונענה רבינו ז"ל: שושן פורים איז אויך פורים - שושן פורים הוא גם כן פורים!, וכך נוהגים אנ"ש.

// מזל טוב

מורינו הרה"צ שליט"א בעריכת התנאים בשמחת קשרי השידוך לבתו של איש החסד הנודע מאנ"ש הר"ר יצחק ראזענבערג ז"ל.

// זכותו יגן עלינו

ביומא דהילולא קדישא של הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע, ערך מורינו הרה"צ שליט"א - שהוא מיוצאי חלציו, סעודת לכבוד בעל ההילולא בשילוב שמחת התגלחת "חלאקה" לבנו של חבר המערכת ר' נחמן נתן סלומון הי"ו, ונכד ראש הכולל להוראה "כולל מוהרא"ש" הרה"ג ר' גד סולומון שליט"א, מורינו שליט"א נשא שיחה נפלאה אודות בעל ההילולא קדישא על פי דברי רבינו ז"ל.

// ברכת האילנות

מורינו הרה"צ שליט"א בריקוד עם אנ"ש אחר ברכת האילנות בחצר ר' נועם פרנקנברג (ראה כתבה אודותיו בגליון זה) ושיחה לאחריה בתוך הבית.

// והראינו בבנינו

עדכון מרנין מאתר הבניה של "קלויז מוהרא"ש" באומן - מסיימים את בניית תקרת היכל התפילה הגדול, שבקומה השניה של הקלויז.

תכשיטי הבי"ת: תקנת פרק נ"ך היומי!

בתוספת ללימוד היומי בבי"ת - דף היומי בבלי, דף היומי ירושלמי ופרק התוספתא היומי, החל לראשונה מחזור לימוד נ"ך - פרק אחד ליום, ובע"ה סיום במשך כשנה וחצי.

בגשמיות אנחנו רואים שכל אחד עסוק בהשגת בית ודירה נאה כדי שיהיה לו מקום מרוח לו ולבני ביתו, אם כן, על אחת כמה וכמה צריך האדם להיות עסוק בבנית בית ודירה נאה לעולם הבא, שהוא עולם קים ועומד לנצח. והנה כשאדם זוכה ללמד בכל יום תלמוד ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא הוא בונה לעצמו בית מפאר למעלה בעולם העליון, כי ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא הם ראשי תבות ב'י'ת', וכשאדם זוכה ללמד אותם בכל יום, ולעשות סיום עליהם, פעם אחר פעם, הרי הוא בונה לעצמו בית ודירה נאה ומפארת, שתהיה קימת לו לעד ולנצח נצחים.

והנה בראש השנה של שנת תרפ"ד לפ"ק, התקינו ללמוד בכל יום דף היומי מהתלמוד הבבלי, וכן בט"ו בשבט תש"מ התקינו דף היומי בתלמוד הירושלמי. ולכן כדי להשלים את הבי"ת בשלמות לזאת החליט מוהרא"ש ז"ל לכבוד יום חג השבועות הקדוש שהוא יום קבלת התורה של שנת ה'תשנ"ח - להתחיל את המחזור הראשון של לימוד 'התוספתא היומי', וכן הדפיס את הסדר בתוך "לוח ברסלב" של כל שנה, כדי שכל אחד ואחד יזכה ללמד פרק אחד בתוספתא בכל יום, וכך במשך זמן קצר יזכה לגמור את כל התוספתא, ויהיה לו שובע שמחות ועושר ואושר אמיתי בעולם הזה ובעולם הבא. אשרי מי שיזכה ללמוד אותם בכל יום, ויזכה לבנות לעצמו ב'י'ת' נצחי, ולא יכנס בבושה לעולם העליון, כי רואים בחוש שיש בני אדם שעוברים עליהם השבעים שנה בזה העולם, ומאומה אין בידם, וביתם ריקם מכל וכל, ויוצאים מן העולם ערומים, רחמנא ליצלן, כי אף פעם במשך ימי חייהם עלי אדמות לא זכו לסים על כל פנים פעם אחת ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא, ולכן אין להם ב'י'ת' נצחי להכנס בו.

מדי שבוע מודפסת ביבנאל עיר ברסלב ובריכוזי אנ"ש, חוברת מהודרת ובה הלימוד לשבוע הקרוב, שיהא שולחן ערוך ומסודר לפני האדם, רק לפתוח את הפה ולהתחיל ללמוד...

על זאת הוסיף מורינו הרה"צ שליט"א תקנה נפלאה - פרק נ"ך היומי, וידוע אשר רבינו ז"ל התבטא שהספר מוסר שלו זה התנ"ך, ורבי נתן כינה את ספר התנ"ך "כל טוב", אשר מעשי הנביאים הקדושים נותנים לנו מוסר איך ילוד אשה יכול להיות דבוק בהשם יתברך. אשרי מי שלא יהיה בטלן ויצטרף ללימוד קדוש הזה.

מוהרא"ש עם תלמידי "היכל הקודש" בשריפת חמץ ערב פסח תשמ"ד (ככל הנראה).

מה שנדיר בתמונה זו, הוא מזג האויר ששרר אז, לא מעט שלג מכסה את הרחוב כולו בלבן, שלג שהופיע בפתע פתאום, שלא בעונתו.

משלא מצאנו בנתיים אחד שזוכר שיחה מחזקת שנשתמרה מאותו מעמד, מצאנו לנכון להביא שיחה נפלאה שמסר מוהרא"ש בעת שבשריפת חמץ ירד **גשם** כבד בניו יורק...

"פעם בשעת שריפת חמץ ירד גשם חזק בחוץ, וכששרף מוהרא"ש ז"ל את חמצו, לא רצה שאנשים אחרים יזרקו את החמץ שלהם בתוך המדורה שלו, כי חשש פן לא ישרף כמו שצריך מחמת הגשם, ולכן ציווה לאנשי שלומנו, שיעשו מדורה אחרת בפני עצמם, וישרפו שם את החמץ שלהם.

כשגמרו כולם את שריפת החמץ, ענה ואמר מוהרא"ש ז"ל לאנשי שלומנו: תדעו שעניין ביעור ושריפת חמץ, הוא עניין ביעור ושריפת היצר הרע והסיטרא אחרא, וזוהי עבודת כל אחד ואחד בעצמו, היינו שכל אחד צריך לבער את היצר הרע שלו ולא להתערב במה שנוגע לחברו, והלוואי שייצא ידי חובתו, היינו שיזכה לבער ולבטל את היצרים הרעים שלו לגמרי, אבל להתערב בענייני חברו, היינו איך ובמה הוא שורף את חמצו, זהו אסור בהחלט, כי כל אחד יש לו ניסיונות אחרים, וממילא צריך עצות אחרות להינצל מהם, ואיך שייך שאחד יגיד לחברו דעות בעניין זה.

בוודאי בדרך נועם ואהבה יש מצוה גדולה לדבר עם חברו, ולעורר אותו לתשובה ולדבקות השם יתברך, והוא ממילא יקבל עצות ודרכים לתקן את כל מה שצריך, אבל להתערב בפרטיות בענייני חברו, ולהסתכל על כישלונותיו, ולהגיד לו מוסר ודעות וכו', אין זו דרך רבנו ז"ל כלל, וגם סכנה גדולה יש

אל תתערב...

בשעת שריפת חמץ ירד גשם חזק בחוץ, וכששרף מוהרא"ש ז"ל את חמצו, לא רצה שאנשים אחרים יזרקו את החמץ שלהם בתוך המדורה שלו, כי חשש פן לא ישרף כמו שצריך מחמת הגשם

בדבר, שלא יחליש דעת חברו, ויפיל אותו לייאוש, רחמנא לצלן, שזה גרוע מהכל.

ואמר אז מוהרא"ש ז"ל, שזהו גם רמז במנהג ישראל קדושים, מה שלוקחים לבדיקת חמץ כף של עץ, ואחר-כך שורפים אותה ביחד עם החמץ, כי זה מרמז, שכמו שיש לכל אחד ואחד הכף שלו שהוא אוכל בה, ואף אחד לא יקח את זה מידו, כמו-כן בבדיקת חמץ וביעורו, כל אחד ואחד צריך לבער את החמץ שלו, ולא יתערב בחמץ חברו כלל.

ואחר-כך כששורפים את הכף ביחד עם החמץ, לרמז, שעיקר התשובה היא לשרוף ולבער את האנוכיות של האדם, היינו גם את הדברים הפרטיים השייכים לו לבדו, בחינת הכף שאוכל בה, גם זה ישרוף לגמרי לכבוד השם יתברך, היינו שלא ירכז כל מחשבותיו תמיד רק על הצרכים שלו, שתהיה לו לבד תמיד הכף שלו לאכול בה, ומה שנעשה עם חברו לא אכפת לו כלל, כי גם זה פגם, כי הלא לב של יהודי צריך תמיד להרגיש את צרכי חברו, ולראות ולהתבונן איך שיכול לעזור לו, וכשאדם שורף את האנוכיות שלו, ומתחיל להרגיש שיש עוד יהודים בעולם, וכולנו צריכים לחזור להשם יתברך, זהו סימן שהתחיל לבער את היצר הרע שלו, וסוף כל סוף בודאי יזכה לבערו לגמרי.

ואמר מוהרא"ש ז"ל, שבודאי העניין הנ"ל הוא שיקול הדעת דק מאוד, כי מצד אחד אסור לו לאדם להתערב בחמץ חברו, ולהגיד לו מוסר, אבל מצד שני אסור לרכז כל מחשבתו רק על עצמו, ולשכוח מכל העולם, כי זהו בחינת נח, שסגר עצמו בתיבה, ולא היה אכפת לו מה שכל העולם נמחה במים, ואין זו שלמות, רק העיקר הוא לאחוז שניהם יחד, היינו בבדיקת החמץ אני בודק רק את החמץ שלי, אבל בשריפת החמץ, אני שורף גם את האנוכיות שלי, שלא אהיה סגור ומסוגר בתוך עצמי, ולא אחשוב תמיד אך ורק מהצרכים שלי, רק יהיה לי גם לב להבין צרכי חברי, וביחד בדרך נועם ואהבה נזכה לשוב להשם יתברך.

אחרי השיחה הנ"ל אמרו אנשי שלומנו, שבודאי היה כדאי כל הטרחה והקושי, שנעשה על-ידי הגשם, כדי לשמוע שיחה נפלאה כזו.

ועכשיו קרבנו

המקום לעבודתו

"המכתב שבה את ליבי, והתחלתי לחקור אותו: "מי כתב את זה? איפה הוא גר?"... נכנס בי רצון חזק ללכת לפגוש את מי שכתב את הדיבורים הנפלאים האלו.

ושב כל אחד ובני משפחתו בראש שולחן מהודר, ההתרגשות אופפת כל אחד, אפילו היהודי הרחוק ביותר, הרי בלילה הקדוש הזה יורד אור גדול לעולם, ובשמחה מקיימים את מצוות הלילה – "מצווה עלינו לספר".

נהגו הרבה אנשי שלומינו היקרים, להוסיף ולספר את סיפור התקרבותם אל רבינו הקדוש, הצדיק האמת שמוציא אותנו בכל דור ודור מהמצרים שלנו, פותח לנו את הפה לדבר אל השם יתברך, ונותן לנו דרך קל ונעים שכל אחד יזכה ללכת בדרכי הצדיקים הגדולים.

לפנינו שיחה נפלאה, בחג הפסח ביבנאל עיר ברסלב, הגיע הרה"צ ר' דניאל בוים שליט"א לחגוג את החג בעירו של רבינו ז"ל, והיות שחייב ביום טוב שני של גלויות לעת עתה, ערך סדר שני במוצאי היום טוב הראשון, ושם סיפר לאנ"ש את סיפור התקרבותו להיכל הקודש של רבינו ז"ל:

רצונות וקשיים

כשהייתי בגיל חמש עשרה שש עשרה, למדתי בישיבה "תורה ודעת" ברחוב איסט 9 בפלטבוש, ישיבה ליטאית גדולה ונודעת, אמי היתה אז בארץ ישראל ולכן ישנתי בפנימיה של הישיבה.

לפני שהתקרבתי לרבינו, ולא ידעתי בכלל מה זה ברסלב וכו', גם כן הייתי מתמיד לא קטן, ישבתי ולמדתי ברצינות. באחד הימים נכנס בי רצון חזק ללמוד ולסיים את הש"ס כולו, וכך התחלתי ללמוד מסכת ברכות גמרא רש"י ותוספות. כשהגעתי למסכת שבת, זו כבר מסכת קשה יותר מברכות, ופה היצר הרע נכנס לעניינים... התחילו קשיים ומניעות להפסיק את הלימוד שלי.

פה היה קטע שלא הבנתי והייתי צריך ללכת לשאול, ושם עוד קטע לא הבנתי, ושוב ושוב הייתי צריך לשאול מישהו מה הפשט כאן ומה הפשט כאן... בכמה דפים ראשונים של המסכת עוד החזקתי מעמד, זה היה לפני ראש השנה, ואחרי סוכות כבר נשברתי, אמרתי לעצמי: מספיק שאעמוד בסדרי הלימוד של הישיבה, לא צריך ש"ס...

אתה בסדר?!

יום אחד אני מסתובב בפנימיה של הישיבה, ואני רואה בחור שמסתובב בפרוזדור הלוך וחזור, והוא מדבר לעצמו, הסתכלתי על הבחור ההוא, הכרתי אותו טוב כי אבא שלו ואבא שלי היו חברים, ופניתי

רציתי להכיר מי כתב את המכתב הנפלא... רבי דניאל שליט"א לימין מוהרא"ש בחתונת מורינו הרה"צ שליט"א

בנין ישיבת "תורה ודעת" בפלטבוש

אליו: "תגיד, מה קרה לך?", בן אדם מדבר לעצמו? חשבתי שהוא לא בסדר... אולי, חס קרה לו משהו...

ענה לי אותו בחור: "לא, זה סך הכל 'ברסלבר משוגעת'" – שגעון של ברסלב באידיש... השתוממתי וכעסתי עליו על שאמר דבר כזה: "איך אתה מדבר, שגעון של ברסלב?!", אף שאני עצמי לא ידעתי אז מה זה בכלל חסידות ברסלב, אבל הוא חשב שאני עוד אחד שלא מחזיק מברסלב ולכן ענה לי כך.

נכנסתי לחדר, ושמתי לב שעל השולחן שלו יש איזה מכתב, שאלתי אותו "אני יכול לקרוא?", והוא הסכים.

התחלתי לקרוא, זה היה מכתב ממוהרא"ש ז"ל, זה מודפס באחד מהכרכים הראשונים של "אשר בנחל", מוהרא"ש היה אז בערך בן שלושים שנה.

המכתב שבה את ליבי, והתחלתי לחקור אותו: "מי כתב את זה? איפה הוא גר?"... נכנס בי רצון חזק ללכת לפגוש את מי שכתב את הדיבורים הנפלאים האלו.

הוא אמר לי את שמו של הכותב ואת הכתובת, בשדרה התשיעית ברחוב ה46 בפינת הרחוב, מקום ידוע שמוהרא"ש היה גר שם שנים רבות וקירב שם הרבה לדעת רבינו ז"ל.

אני מסתובב בפנימיה של הישיבה, ואני רואה בחור שמסתובב בפרוזדור הלוך וחזור, והוא מדבר לעצמו, הסתכלתי על הבחור ההוא, הכרתי אותו טוב כי אבא שלו ואבא שלי היו חברים, ופניתי אליו: "תגיד, מה קרה לך?", בן אדם מדבר לעצמו? חשבתי שהוא לא בסדר...

בקוצר רוח חכיתי לשמונה בערב של יום רביעי, נסעתי שוב עם האופנים לבורו פארק, ובשיעור הזה נחתם הדבר בליבי - התחילה ההתקרבות לרבינו הקדוש.

כל אחד יודע בעצמו מה אפשר לזכות כשמצייתים את הצדיק. עם מוהרא"ש זי"ע

עם מוהרא"ש ומורינו הרה"צ שליט"א בדרך לציון רבינו ז"ל ערב ראש השנה תשנ"ב (מאחור נראה הרה"ח ר' משה שארף ז"ל)

רק בלי ליצנות...

זה היה בשכונת בורו פארק, רחוק מהישיבה ששכנה כאמור בשכונת פלטבוש, אז לקחתי אופנים ויצאתי לשם, כשהגעתי לבנין בכתובת שנתן לי הבחור, לא ידעתי בדיוק באיזו קומה גר מוהרא"ש, נכנסתי ושאלתי את השכן: "אתה יודע איפה גרה משפחת קיש?"... שכחתי את שם המשפחה ובטעות אמרתי כך... מוהרא"ש בדיוק עמד אז מחוץ לביתו ודיבר עם אחד, הוא היה רגיל שאנשים באים לעשות ליצנות השם ישמור, וחשב שכעת הגיע עוד אחד לעשות ממנו ליצנות ח"ו, והשכן תיקן אותי: "שיק, לא קיש"...

התנצלתי ועליתי למעלה, שם עמד מוהרא"ש ודיבר עם ההוא, הוא סיים לדבר ופנה אלי: "מה אתה רוצה?".

"קראתי מכתב ממכם בידי בחור מהישיבה שלי, מאד התלהבתי מהתוכן ורציתי לפגוש אתכם", "טוב בא תכנס" הזמין אותי מוהרא"ש לחדרו.

הוא הביא לי שם ספר "משיבת נפש" (הספר שקירב את מוהרא"ש לרבינו), וגם ספר "השתפכות הנפש", "תלמד את זה, ואם תרצה – אני מוסר שיעור בליקוטי מוהר"ן בכל יום רביעי בשעה 8, בבית המדרש של חסידי ברסלב בשדרה ה16" אמר לי, הודיתי לו והלכתי עם הספרים חזרה לישיבה.

שמונה עשרה שעות של התמדה

בקוצר רוח חכיתי לשמונה בערב של יום רביעי, נסעתי שוב עם האופנים לבורו פארק, ובשיעור הזה נחתם הדבר בליבי – התחילה ההתקרבות לרבינו הקדוש.

באותו יום דיבר מוהרא"ש שעה ארוכה בליקוטי מוהר"ן ותוכן השיעור היה התחזקות בלימוד התורה, בשילוב דברי רבינו בשיחות הר"ן שיחה ע"ו – השיחה המפורסמת של דרך הלימוד, שאפילו שלא כל כך מבינים לא צריכים להתייאש, אם לא תבין פעם ראשונה – תבין פעם שנייה, שעיקר הלימוד הוא לומר את המילים וכו, כל תוכן שיחת רבינו שם, רוב משתתפי השיעור היו בחורים, ומוהרא"ש דיבר מעניין זה.

הדיבורים הקדושים הללו היו בדיוק מה שהייתי צריך באותה עת... כבר לא הייתי צריך יותר אף אחד, לא עניין אותי שום דבר, זה היה מיד אחרי

סוכות שנת תשל"ג, ומאז נכנסתי להתמדה גדולה של כשמונה עשרה שעות ביום!, בלי גוזמא, יתכן אף יותר מזה, כמובן לא בזכותי – בזכות ההתקרבות לרבינו, הדיבורים של מוהרא"ש לתלמידי היכל הקודש שהחדירו אהבת התורה גדולה, רצון קדוש לטייל בכל חלקי התורה הקדושה, תנ"ך, משניות, בבלי ירושלמי תוספתא, רמב"ם טור ושולחן ערוך, מדרשים זוהר ותיקונים, וספרי רבינו הקדוש וחסידות.

מאז זכיתי לדעת מעוד עצות רבינו ז"ל, וכל אחד יודע בעצמו מה אפשר לזכות כשמצייתים את הצדיק.

מוהרא"ש, שראה שאני רציני, קירב אותי מאד מאז, זכיתי להיות קרוב אליו מאד, מלבד השיעור הקבוע ההוא בימי רביעי – הייתי נוסע אליו הביתה בכל יום שני, והיינו לומדים שעות ארוכות ליקוטי מוהר"ן בחברותא, בשילוב שיחות, זכיתי אז גם לשמש אותו רבות בכל מיני דברים שהיה צריך עזרה, לפעמים היתה נמשכת החברותא מחמש אחר הצהריים עד שתיים שלוש לפנות בוקר. ברוך השם לא הפסדתי, ברוך השם...

ההתנגדות נתקלת בקיר...

אחד הנוכחים: **האם היו לכם מניעות בהתקרבות?**

היו מניעות ועוד איזה מניעות... אם אתחיל לספר לך... איך יכול להיות התקרבות לקדושה בלי מניעות? בשביל לעלות מעלה חייבים קשיים, כמו המטפסים על ההרים, אם לא היו להם מכשולים הם לא היו מטפסים... המניעה עוזרת לאדם להגיע לאן שצריך להגיע.

באותן שנים בהן התקרבתי לרבינו היה השם "ברסלב" בושה וחרפה, אחד שהיה מקורב לרבינו לא היה מעז לספר זאת, מרוב שזה היה בזיונות ממש, בפרט לומר שהוא תלמיד של מוהרא"ש, זה היה פי עשר יותר בזיונות, כי מוהרא"ש התחיל להדפיס ולפרסם את ספריו הקדושים, ובעלי קנאה ומחלוקת החלו לדבר נגדו רח"ל.

הבחורים בישיבה מאד זילזלו, היו לי בזיונות נוראים על ההתקרבות, אבל לי לא היה אכפת, ראיתי את מה שרבינו הקדוש ועצותיו הנפלאות יכולים לתת לאדם, והקדוש ברוך הוא נתן לי כח שהייתי כמו קיר... אף זלזול משום בחור או מצוות הישיבה לא יכל לשבור אותי. אחרי חצי שנה של בזיונות, ראו הבחורים שאני לא נשבר והפסיקו לצער אותי, והניחו לי לנפשי ללמוד ולהתפלל כראוי, אבל התקופה הזו של הבזיונות היתה קשה מאד.

פעם אחת ישבתי ולמדתי על הספסל בישיבה, ובאו כעשר בחורים והתיישבו והתחילו לנדנד את הספסל הלוך וחזור, בשביל שלא אוכל לשבת וללמוד, הם חשבו שזה יעצבן אותי ואפסיק את הלימוד, קבלתי על עצמי שאני לא רב עם אף אחד, לא עונה להם, לא מתרץ את עצמי, תעשו מה שאתם רוצים... לקחתי את הסטנדר והתנדנדתי יחד איתם, תוך כדי שהמשכתי ללמוד...

זה רק אחד מהדברים שהם השתדלו לעשות, כשהייתי אומר תיקון חצות, הם באו ועשו ליצנות: מה אתה אומר תיקון חצות?... אמרתי להם "על מה אני אומר תיקון חצות?!"...

אבל ברוך השם הקדוש ברוך הוא עזר וזכינו למה שזכינו זכינו, ברוך השם, זכינו לדעת מרבי אמת כזה, מהיכל הקודש של מוהרא"ש זי"ע, חסדי השם יתברך. •

באותן שנים בהן התקרבתי לרבינו היה השם "ברסלב" בושה וחרפה, אחד שהיה מקורב לרבינו לא היה מעז לספר זאת, מרוב שזה היה בזיונות ממש, בפרט לומר שהוא תלמיד של מוהרא"ש, זה היה פי עשר יותר בזיונות

אור הצדיק בכלא הפנימי

"ישבנו שם וייאוש שחור ומדכא השתלט עלינו, ההרגשה היה נוראה מאד, פשוט לא ידענו מתי, ואם בכלל, נצא מהמקום האיום הזה, היינו שם כשבועיים בלי שום רמז לבאות, תיארנו לעצמנו את הגרוע מכל, רח"ל. **ובעומק העמקים של מקום נורא כזה, האירו לנו המילים הקדושות של הצדיק"**

בית הצנוע למרגלות יבנאל עיר ברסלב, זוכה אחת לשנה למחזה נהדר שכבר הפך למסורת, אנשי שלומנו מתאספים בחצר הבית, שם גדלים עצי פרי, ומברכים את ברכת האילנות יחד, מדי שנה היה מגיע מוהרא"ש זי"ע לברך את הברכה דווקא בחצר הבית הזה, ולבקשת בעל הבית ממשיכה המסורת על ידי מורינו הרה"צ שליט"א המגיע מדי ראש חודש ניסן, מברך על האילנות ואחרי כן נכנס לבית לערוך 'לחיים'.

בעל הבית, ר' נועם פרנקנברג, נאות לבקשת עורכי "עיר ברסלב" והכניס אותנו לשיחה מרתקת על סיפור התקרבותו ליהדות דרך אורו של רבינו הקדוש זי"ע.

חיים ריקניים

"נולדתי בקיבוץ דגניה" מתחיל נועם בשיחתו, "קיבוץ חילוני לגמרי, רחוק מאד מדרך התורה, הקיבוץ הוא מקום סגור, נראה יפה כלפי חוץ, אבל בפנים ריק... הבלים ושטויות וכו', בלי שום חיות, לא היה שם שום סממן יהודי, לא מזוזות, לא ידענו שום דבר מהתורה, ככה חיינו שם עד שהגיע הגיל להתגייס לצבא".

במשך שיחתנו הוציא לנו ספרון בשם "מקור השמחה" שחיבר מוהרא"ש, ואמר: "קייתי כעת אצל רב גדול מאד שחיבר את הספר הזה, חיברתי לו ניגון יפה"

בצבא, הכיר נועם עוד שתי צעירים בשם עמוס ויורם – לימים מותיקי אנ"ש יחד עימו, אבל בל נקדים את המאוחר... אחרי שסיימו את השירות הצבאי, החליטו החברים לצאת יחד לטיול ארוך מחוץ לארצינו הקדושה, הם תכננו זמן ארוך את המסע, ולשם כך עברו קודם לתל אביב, שם עבדו קשה בעבודות כפולות לחסוך כמה שיותר לקראת הנסיעה המתוכננת.

אחת מהעבודות היתה בבית קפה מקומי, "שם היו באים כל מיני פילוסופים של תל אביב"... יום אחר פוגש עמוס בבית הקפה, איש אחד שקורא בספר שחובר אודות רבינו הקדוש, זה סקרן אותו והוא ניסה לבקש אותו מבעל הספר, "זה לא בשבילך" נענה האיש.

"לא היה לי נעים בכל זאת לבקש" מספר נועם, "אז רק הסתכלתי בו במקום, והנה אני קורא שם איך שרבי נחמן היה מסתיר את מאד עבודתו, ושלא רצה שידעו מגדולתו.

אני הייתי רואה בבית הקפה את כל ה'חכמים' הפילוסופים שבאו לשם, כל אחד רצה לעשות יותר רושם על השני, תמיד ידעתי שאנשים חכמים רוצים רק להראות לשני כמה שהם יותר מהם... ופה קראתי שרבי נחמן נזהר שלא ידעו ממנו. התיאור הזה 'תפס' אותי מאד והתחלתי להתעניין יותר, העזתי וכן ביקשתי את הספר, עד שקניתי כזה בעצמי".

"לא יכול בלי הספר הזה"...

כשחסכו מספיק, יצאו לארצות הברית, והגיעו למדינת קולורדו. שם שהו במשך כשנתיים. "התחלנו שם להיות בקשר עם הרפורמים, הגענו ממקום כל כך רחוק מיהדות שלא ידענו בכלל כלום, למשל, לא הפריע לנו שביום כיפור תפילה עם חזנית רח"ל, ו"רב" שהיה מגיע בשבתות עם רכב לבית הכנסת, השם ישמרנו.

יום אחד פנה אלינו מישהו, ואמר לנו שר' שלמה קרליבך מגיע להופיע בקולורדו, ואנחנו יכולים להנות בהופעה, אמרנו מיד למה לא?, הוא היה ידוע כמנגן ומספר סיפורים, משמח אנשים, למה לא?...

היינו באירוע, ובסיום הוא שם לב אלינו, הוא ניגש ובירר מי אנחנו, כששמע שאנחנו מקיבוץ בארץ ישראל, אמר לנו: "הו איזה יופי, מחר אני נוסע לבולדור, אולי תצטרפו לנסיעה איתי?", מאחר ולא היה לנו משהו יותר טוב לעשות, קיבלנו את הזמנתו.

הוא שמח ובמשך שיחתנו הוציא לנו ספרון בשם "מקור השמחה" שחיבר מוהרא"ש, ואמר: "הייתי כעת אצל רב גדול מאד שחיבר את הספר הזה, חיברתי לו

חיברתי לו ניגון יפה. ר' שלמה קרליבך מנגן ב'היכל הקודש' לצד מוהרא"ש (מאחור נראה הרה"ח ר' שמואל דוד יונגרייז זצ"ל)

קולורדו שבארה"ב

ניגון יפה (הניגון השמח על המילים "ממלא כל עלמין"), אבל אני לא יכול לתת לכם את הספר במתנה, אני צריך אותו, הוא נמצא תמיד אצלי בכיס ואני לומד בו כל יום, אתן לכם בתנאי שתחזירו לי אותו מחר בבוקר, אם אתם רוצים תכתבו לרב הזה והוא ישלח לכם ספרים".

למחרת בנסיעה הוא הוציא גיטרה, והתחיל לנגן ולספר סיפורים על צדיקים ורבנים. הגענו לבולדר ושם הכרנו רב אחד בשם הרב טוועלסקי, היינו אצלו בקהילה תקופה של חודשיים, אפילו שלא היינו דתיים הוא מאד חיבב וקירב אותנו, באותו זמן כבר נגמר לנו הכסף, טיילנו ובזבזנו את הכל בלי חשבון, והרב טוועלסקי במאור פנים נתן לנו מקום לישון ואוכל בשפע, והיינו מגיעים בשבתות לתפילות בבית כנסת וכינוסי הקהילה.

בחווה בפנמה

לאחר חודשיים סיפרנו לו שהחלטנו להמשיך בטיול, הוא נפרד מאיתנו בחום, וארז לנו שקית עם ספרים לדרך. בין הספרים האלו היה קונטרס "בית אמונה" מתוך אוצר האמונה שחיבר מוהרא"ש, הוא לא הכיר את מוהרא"ש אישית, וכנראה שקיבל את זה ממפיץ אחד.

החלטנו להמשיך במסענו למדינת פנמה, הכרנו כמה חברים במהלך המסע שלנו, שכעת היו שם, קנינו כרטיס ונסענו אליהם.

שם בפנמה התחברנו לעשיר גדול, הוא הציע לנו שנבוא לחווה ענקית שהיתה בבעלותו, ונעזור לו בטיפול בחווה, הסכמנו בחפץ לב, ממילא לא היו לנו הרבה ברירות מחוסר תקציב... היינו בחווה וטיילנו איתו יחד בג'ונגלים האדירים שיש שם, חמושים ברובים.

עם הזמן התברר לנו שהאיש מתנגד לשלטון המקומי – תקופה לפני כן הוא ניסה לארגן הפיכה נגד הנשיא המכהן. כך שיום אחד בעוד אנחנו מטיילים עם הרובים, קפצו עלינו שוטרים ועצרו אותנו, הם חשדו שאנחנו חלק מהתארגנות מחודשת של בעל החווה לעשות הפיכה, שם זה לא כמו בארץ, אם אתה מתנגד למשטר – זו סכנת נפשות ממש, הם החלו לחקור אותנו מאיפה אנחנו ומה עשינו בצבא, ולאחר חקירה מאיימת שחררו אותנו.

מקום נורא ואיום

המשכנו בשגרה נטולת האחריות בצילו של בעל החווה, עד שנעצרנו שנית, בפעם הזו היו השוטרים נחושים בדעתם שאכן באנו בשביל לארגן הפיכה נגד השלטון, הגויים הפנמיים הם לא החכמים הכי גדולים... הם לקחו אותנו לבית מעצר, מקום נורא ואיום, האסירים שם הם רוצחים ואנשים שפלים בלי שום גבולות, וזה רק בנתיים, עוד לא הכלא עצמו...

בעלת החווה הגיעה לבקר אותנו ואמרה שתנסה ליצור קשר עם השגרירות, לראות מה אפשר לעשות בשבילנו, בטרם יפסקו שאנחנו מהפכנים, ואז השם ירחם, הם יכולים לשפוט במקום גזר דין מוות, אין שם שום ביקורת על מה שקורה בכלא, מדינת עולם שלישי.

ישבנו שם וייאוש שחור ומדכא השתלט עלינו, ההרגשה היה נוראה מאד, פשוט לא ידענו מתי, ואם בכלל, נצא מהמקום האיום הזה, היינו שם כשבועיים

בית מעצר, מקום נורא ואיום, האסירים שם הם רוצחים ואנשים שפלים בלי שום גבולות, וזה רק בנתיים, עוד לא הכלא עצמו...

ר' נועם פרנקנברג בשיחה ל"עיר ברסלב"

בלי שום רמז לבאות, תיארנו לעצמנו את הגרוע מכל, רח"ל.

יום אחד, הוציא אחד מאיתנו את שקית הספרים שנתן לנו הרב טוועריסקי, הוא שלף מתוכו חוברת, שעל הכריכה נכתב: "בית אמונה", קונטרס קדוש שחיבר מוהרא"ש...

בית אמונה

הוא התחיל להקריא בקול: השם יתברך איתך אפילו במקום שלך, אפילו שאתה נמצא איפה שאתה נמצא הכל בהשגחה הקדוש ברוך הוא איתך, איפה שנפלת, הרגל עצמך לדבר עמו יתברך בלשון שאתה רגיל בה, ותספר לפניו יתברך את כל ליבך...

בעומק העמקים של מקום נורא כזה, האירו לנו המילים הקדושות של הצדיק, דמעות עמדו בעיננו, התרגשנו מאד מהדיבורים הקדושים האלו, הלשון הפשוטה, בה היו כתובים דברים קדושים כאלו, הפיחה בנו חיות חדשה, והתחלנו להתפלל ולקוות לטוב.

עוד באותו יום!, כשאנחנו חוזרים ומתחזקים עם ה"בית אמונה", הגיע השגריר לפעול למעננו והוציא אותנו למקום טוב יותר יחסית, בלי הרוצחים המסוכנים שהיו בכלא הראשון. ואחרי השתדלות רבה מצידו בא ואמר לנו: "זה לא היה קל, אבל אתם תשוחררו, רק בתנאי אחד – גירוש מידי מגבולות מדינת פנמה".

מתחילים להתקרב

חזרנו לארץ, המבט שלנו על חיים כבר היה שונה לגמרי מאז שיצאנו, עדיין לא היינו דתיים אבל הקיבוץ כבר לא התאים לנו, "הנתקע כאן כמו הזקנים שנותנים את כל חייהם לעבודה בקיבוץ, שבעים שמונים שנה, בלי תכלית?..."

בתחילה יצאנו לירושלים ושכרנו שם דירה וחיפשנו שוב איך להשתכר ולחיות את היום יום.

יום אחד נסענו יחד לצפת, רצינו לטבול במקווה של האר"י כי שמענו עליו סגולות גדולות. ורצה הקדוש ברוך הוא ונפגשנו שם עם אחד שהיה מקורב למוהרא"ש. באותן שנים היה קיבוץ של תלמידי היכל הקודש בעיר צפת, מוהרא"ש היה מגיע לשם לשבתות.

התארחנו אצל האיש ההוא בשבת, במשך השבת הוא קירב אותנו מאד עם דיבורים מתורת רבינו.

יום אחד מתקשר אלינו אחד מהתלמידים, ומעדכן אותנו כי מוהרא"ש מגיע לארץ ומתכנן לשבות בצפת, החלטנו שאנחנו נוסעים יחד.

שבת אצל הצדיק

השבת ההיא לא תשכח מאיתנו, מוהרא"ש היה אז בשנות הארבעים לחייו, ישבנו יחד בביתו של התלמיד שפתח וניהל את "היכל הקודש" בעיר, מוהרא"ש ישב באמצע השולחן ומימינו הרב הצדיק שליט"א. מוהרא"ש פתח את פיו והרגשנו שהוא קלט אותנו ומדבר ממש אלינו... אפילו שלא היינו היחידים שם, הוא דיבר אלינו לפני ערכינו, דיבורים פשוטים מאד, אבל אלו תפסו אותנו והבעירו את הנשמה.

תכלית הדיבורים היו על דברי רבינו שהעולם מטעה מאד, שעושים מציאות מאנשים שרחוקים ממנו יתברך, ורצים אחריהם כאילו הם יכולים לעזור לאדם, ומה התכלית בחיים, וכאן תיאר מוהרא"ש מצבים שונים בחיים שאנשים עושים מציאות מאחרים, דברים שאנחנו יכלנו להעיד עליהם... דיבורי אמונה פשוטים ואמיתיים שאין בעולם רק השם יתברך, ומה שצריך בורחים רק אליו יתברך, ואיך שאפשר לעבור את העולם הזה בשלום ובשמחה.

לאחר שבת מרוממת, ממש לפני שמוהרא"ש היה צריך לצאת חזרה, הכניס אותנו התלמיד להפגש עם מוהרא"ש, זו היתה הפעם הראשונה בה דיברנו עמו, מוהרא"ש פנה אלינו: "אה, אני רואה כאן שלשה מלאכים"... ושאל לשמותינו ואז אמר: "ע'מוס, י'ורם ונ'ועם אתם העי"ן שלי... אתם צריכים להיות ביחד תמיד, לא סתם עיכבו אותי מהשמיים לראות אתכם, כבר הייתי צריך לנסוע לשדה התעופה, משמיים היה עיכוב, רק שאוכל לראותכם"...

שמחנו מאד לפגוש את האיש שבזכות חיבוריו הקדושים התחזקנו מאד בקושי שעברנו, התחלנו להתכתב עמו, והחלטנו פה נשב, שכרנו שם דירה ונהיינו חלק מהקהילה בצפת, מצאנו שם את שאהבה נפשנו,

אתם העי"ן שלי... ר' נועם ושתי חבריו - ר' עמוס ור' יורם עם מוהרא"ש זי"ע

מוהרא"ש פתח את פיו והרגשנו שהוא קלט אותנו ומדבר ממש אלינו... אפילו שלא היינו היחידים שם

קירבו אותנו והיינו באים לשיעורים בעצות רבינו ז"ל. היינו טובלים בחצות במקווה האר"י ומתבודדים בקברי הצדיקים למרגלות ההר, יושבים לשיחות חברים בתורת רבינו, ויוצאים יחד להפיץ, ממש גן עדן...

כמה שנים לאחר מכן מוהרא"ש גילה רצונו להקים ביבנאל את נחלת רבינו הקדוש, מקום שתקום עיר גדולה לאנשי שלומינו, ואנחנו זכינו להיות מה'עשרה ראשונים'.

אנחנו, שהיינו יוצאי קיבוץ, מצאנו שפה משותפת עם המקומיים, ואז ירד המתח שהיה מהחרדים שבאו, הם ראו שאנחנו לא כל כך "מפחידים"....

ברכת האילנות - הבנים

עברו שנים, נועם בנתיים זכה להקים בית נאמן בישראל, תקופה עוברת והזוג עדיין לא זכה לחבוק תינוק.

"מוהרא"ש אמר לי ללכת לאיזה רופא שהיה מפורסם לרופא מומחה, לבדוק אולי איזה טיפול יעזור, אחרי שנה של טיפולים פניתי למוהרא"ש וסיפרתי את צערי שכבר עברנו הרבה, שפכנו כספים רבים, ועדיין הישועה לא באופק...

זה היה לפני ראש חודש ניסן של שנת תשנ"ה, מוהרא"ש נענה לי: "עוד שבועיים אני בא לארצינו הקדושה, יש לך עצים בחצר?" עניתי שכן, ומוהרא"ש אמר: "אני אבוא ליבנאל בעזרת השם ואערוך אצלכם את ברכת האילנות, אבל בבקשה תזכיר לי כשאני בא, כי

מוהרא"ש בריקוד בחתונת בתו של ר' נועם עם שלושת החברים

יש לי הרבה עניינים על הראש".

ומוהרא"ש אכן הגיע עם אנשי שלומנו, ובסיום הברכה ביקש שאוריד לחצר את הכיבוד שקניתי, הוא ישב וחילק לילדים ממתקים, ואז קרא לי: תאמין לי נועם, באמונה שלימה, שפעלתי שיהיה לך זרע של קיימא!".

תשעה חודשים לאחר מכן, בחודש בז' בטבת תשנ"ו נולדה בתי הבכורה... מוהרא"ש שמח מאד והגיע לשנה האחרת שוב לברכת האילנות, ואחד מאנ"ש הזכיר שיש לי בת, אבל לא בן... ומוהרא"ש בירך ובשנה הבאה נולד לי בני.

בשנה האחרונה לחייו, ראש חודש ניסן חל בשבת, וכשעברתי לברכת שבת שלום אמר לי מוהרא"ש: השנה לא יכלתי לבוא פעמיים, גם עכשיו וגם לל"ג בעומר, ואף על החשיבות של להיות אצל רבי שמעון, העדפתי לבוא לברכת האילנות... •

בסיום הברכה ביקש שאוריד לחצר את הכיבוד שקניתי, הוא ישב וחילק לילדים ממתקים, ואז קרא לי: תאמין לי נועם, באמונה שלימה, שפעלתי שיהיה לך זרע של קיימא!"

מוהרא"ש בברכת האילנות בחצר ביתו של ר' נועם

מורינו הרה"צ שליט"א בברכת האילנות בחצר ביתו של ר' נועם

פקקים בדרך להשראת השכינה

שלום וברכה.

בליל חמישי פרשת תרומה יצאתי מאזור המרכז ליבנאל כדי להשתתף בשיעורו השבועי של מו"ר שליט"א.

בדרך, כמנהג המקום בארצנו, מתחיל להיווצר פקק.. אני מסתכל על השעון, ואני מבין שאם הפקק יתחזק עכשיו, ספק רב אם אספיק להגיע לשיעור בזמן, ובאמת לאחר כמה דקות של נסיעה איטית, אשר יגורתי בא לי, הפקק גדל וכעת ממש עמדתי בלי לזוז בכלל, וכתוספת חיזוק לדאגתי, מכשיר הוויז משמיע קול – "זמן מוארך בפקק, 21 דקות..." ואני – 'לאא!! רק לא זה...'

הרגשתי ממש מתוסכל, עד שסוף סוף הצלחתי להתגבר על כל המניעות ולנסוע לשיעור, הרבה פעמים יש לי רצונות חזקים לנסוע, אבל היות ואני גר במרכז, לא תמיד זה מתאפשר, לא להיות עד הערב בבית, נסיעה של כשעתיים כל צד (ללא פקקים), והשיעור מסתיים בדרך כלל די מאוחר, ועד שאני מגיע בחזרה הביתה זה כבר השעות הקטנות של לפנות בוקר, ויום לאחר מכן יש עבודה רגיל, ועולה על כולנה מניעות המח... אז הרבה פעמים אני לא מצליח את הרצון מהכח אל הפועל.

והנה, עד שסוף סוף לאחר כל כך הרבה זמן אני מצליח להתגבר על הכל ואני כבר בדרך לשיעור – לא בטוח שאספיק בכלל להגיע.

הרמתי עיני למרום (יכולתי להסיר עיניים מהכביש כי הלוא מילא רק עמדתי בלי לזוז כלל...) וביקשתי מהשם יתברך – "אנא אבי שבשמים, רחם עלי! אתה הרי יודע כמה אני רוצה להיות בשיעור, כמה זה היה לי קשה! תעזור שאספיק להגיע לשיעור בזמן!"

תפילתי התקבלה.

אחרי מלא פקקים, תאונה, עבודות בכביש, הגעתי ליבנאל. אני רץ במהירות ל"שטיבל מוהרא"ש" כדי להספיק לפחות כמה דיבורים, והנה – ב"ה השיעור עדיין לא החל..

אמרתי תודה להשם בכל ליבי – "אבא אהוב, תודה רבה!"

אבל בכל זאת, למרות שמחתי על זה שהספקתי את השיעור חשבתי בליבי בעוגמה – "למה אני צריך כל כך להתאמץ כדי להגיע לשיעור, להעדר מהבית, לנסוע שעות, לעמוד בפקקים ולהגיע כל עוד נשמתי בי בפחד שאולי בכלל אגיע לקראת הסוף... והנה יש אברכים שזכו לגור ביבנאל והם עדיין בבית... הם יוצאים דקה לפני שהשיעור מתחיל ודקה לאחר מכן הם כבר שוב בבית כמעט ללא מאמץ מיותר... למה לי זה צריך להיות כל כך קשה?"

במחשבה עגומה זו התיישבתי והשיעור החל.

בשיעור דיבר מו"ר ממצוות הקמת המשכן ופתח בשאלה – כתוב בפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", הקב"ה מצווה למשה להקים משכן כדי שיהיה מקום להשראת השכינה.

נשאלת השאלה, הרי השם יתברך נמצא בכל מקום, אז מה הטעם לבנות מקום מיוחד להשראת השכינה?

והסביר מו"ר בהרחבה, שבעצם בעולם מתוקן היינו צריכים לראות בגלוי את השם יתברך בכל מקום, והיינו רואים ממש בעיניים איך שהוא מחדש את כל הבריאה בכל רגע, והכל מאיתו יתברך, והוא הזן והמפרנס ותמיד מיטיב, ואף אחד לא יכול להזיק או לעזור לנו רק הוא מנהיג הכל, וכו' וכו'.

אבל המציאות היא בעולם שלנו שהקב"ה מוסתר מאיתנו ולא תמיד אנו רואים בחוש את הנהגתו והשגחתו ובעיני בשר נראה כאילו הכל מתנהל בדרך הטבע, לכן יש מצווה להקים משכן, שם כן היה הנהגת הש"ית בהתגלות, והיו מרגישים אותו בחוש גם בגשמיות שהוא מנהל את העולם, לעם ישראל היה מקום לשאיבת כח ואמונה לחיי היום יום המוסתרים.

אבל מה איתנו היום? הרי אין לנו בית המקדש? אנו יודעים הרי שהתורה היא נצחית לכל הדורות, אז מה נעשה שאין לנו כזה מקום של השראת השכינה בגלוי?

אז מו"ר הביא את דברי הרמ"ק שאומר שבזמננו, שאין לנו את ביהמ"ק, מקום השראת השכינה הוא מקום הצדיקים. במקום שצדיקים נמצאים ומדברים דיבורי אמונה וקדושה – זה המקום של השראת השכינה בהתגלות ממש כמו במשכן ובית המקדש.

המשיך מו"ר ושאל, שלכאורה אם קיים מקום כזה קדוש של השראת השכינה שאפשר ממש לחוש את השי"ת, אז אולי נגור שם? לשם מה אנו צריכים כל פעם להגיע ולהתחזק ואז לחזור למקומינו החשוך והמוסתר? בואו נישאר תמיד בצל השכינה הקדושה ונגמרו הבעיות...

לא! זו לא המטרה.

בבית המקדש הרי לא גרו, גם בכל הר הבית היה אסור לגור, גם הכהנים שעבדו שם היו מתחלפים למשמרות ועבדו רק פעם בשנה.

הכהנים לא גרו דווקא בירושלים, אדרבה, היו צריכים

טוב אודות עצה מרבינו? שלחו לאימייל: 1@מוהראש.ישראל

כהנים בכל מקום לצורך תרומות ובכורות ונגעים.

זאת אומרת שנכון שיש מקום של השראת השכינה שבימינו זה מקום של דיבורי הצדיקים – אבל עיקר העניין זה לשמוע לראות ולהרגיש, ואז – לחזור הביתה!

לקחת את השכינה הביתה, לא להביא את עצמך לשכינה וזהו, להביא אותה אליך הביתה, אל מקומך..

לאחר דיבורים אלו התחזקתי מאוד. קיבלתי בעצם תשובה ברורה לחולשת דעתי לפני השיעור.

נכון שאני גר רחוק וקשה לי וכו', אבל המטרה זה לא להישאר כל הזמן אצל הקדושה, המטרה היא להביא את הקדושה אליך...

שבתי הביתה בשמחה רבה ובהתחזקות עצומה.

אשרינו שזכינו.

שמח לשתף את הרבים,

א.ק מאזור המרכז.

להגדיל את התמונה

לאחרונה הלכתי לפתח כמה תמונות מילדי המתוקים שיחיו, תמונות של רגעים יפים שתפסנו, ורצינו להגדיל אותם ולתלות בחדר הילדים.

חשבתי על זה שזה בדיוק מה שרבינו הקדוש רוצה מאיתנו בתורה של אזמרה (ליקוטי מוהר"ן סימן רפ"ב), לקחת ולמצוא את הרגעים היפים – הנקודות הטובות שלנו, ולהגדיל אותם על קירות הלב, לזכור תמיד שזה אנחנו – נשמות ישראל שרוצים להדבק בהקדוש ברוך הוא, ובעזרת השם נזכה "ועוד מעט" – על ידי מעט הטוב שנמצא בתוכנו, "ואין רשע" – נזכה לצאת ולהיות צדיקים גדולים כרצונו יתברך.

א. מ.

יבנאל עיר ברסלב עיר השמחה

סיפורים מהפצה

בדיוק מה שהייתי צריך לשמוע...

ברוך השם אשר לא השבית לנו גואל, ובדור שלנו, עם כל נסיונות הטכנולוגיה מצד אחד, שמצא לו הסמ"ך מ"ם קרן חדשה איך לשטוף את העולם כולו בניסי נסיונות קשים ונוראים, זה לעומת זה – צומחת הקדושה באופן נפלא שלא היה מקודם, כלי הדפוס נשתכללו מאד, אם פעם היו עוברים שנים עד שספר היה רואה אור, היום ספרי רבינו מודפסים ברבבות מדי יום ביומו.

גם באמצעים הטכנולוגיים האחרים שנתחדשו מתרבה ההפצה באור גדול ונורא, מסוף העולם ועד סופו יכולים לשמוע את קול השופר – קול דיבורי הצדיק האמת שמקרב כל נפשות ישראל להתקשר להשם יתברך, וכמו שיחת רבינו ז"ל בעצמו: "השם יתברך מנהיג את העולם בכל פעם יותר יפה"...

על כזו הפצה אשמח לשתף הפעם.

ברוך השם, כתלמיד היכל הקודש, אני משתדל לעשות ככל כוחי לתת יד ותמיכה להפצת עצות רבינו ז"ל, אני זוכה להעלות על מכבש הדפוס מדי פעם ספרים חדשים שנמכרים למפיצים בפרוטות, ולשם המימון אני דואג מראש להתרים יהודים נדיבי לב, ככה שאוכל להמשיך לתת למפיצים הקדושים במחיר הכי נמוך ששייך.

יום אחד, הגעתי לפגוש את אחד האנשים שזכה כבר לתמוך רבות בהפצה, האיש אמיד, בעל עסק מצליח, הייתי צריך לעבור עמדות רבות של מזכירים עד שהגעתי ללשכתו. ישבתי ופרשתי לפניו את פרויקט ההפצה החדש שעבדתי עליו באותה העת, והצעתי לו להיות שותף בזכות.

תוך כדי שיחתנו, אני מדבר דיבורי אמונה וכו' לא רק להתרימו באתי, גם להפיץ לו עצמו את דיבוריו הנעימים של רבינו ז"ל. במשך שיחתנו הצעתי לו לצפות בסרטוני "דקה של חיזוק" שיוצאים על ידי מערכת "ברסלב שלי", בהם רואים קטעים נבחרים מתוך שיחות מורינו הרה"צ שליט"א.

הוא התחיל לצפות בסרטון שנקרא: "לחזק את הקשר", אותו קטע מדבר אודות קשר להשם יתברך, והרה"צ שליט"א ממשיל זאת גם לשלום בית, שאם אין דיבורים טובים בין בני הזוג, חושבים שבן הזוג "יודע מעצמו" כמה אני מעריך/ה אותו/אותה, אי אפשר שיהיה ככה שלום ואהבה בבית, רק דרך דיבורים טובים מתקשרים באמת.

תוך כדי צפייה, האיש שלצידי התחיל להחוויר, הוא עצר את הסרטון והראה לי הודעות שאשתו שלחה אליו ממש דקות לפני שנכנסתי אליו, "אני לא יכולה ככה יותר, אתה עסוק בשלך **ואין בינינו שום תקשורת**"... וכו'.

"זה ממש מה שאני צריך לשמוע כעת" אמר בהלם. והמשיך לראות את הסרטון לעובדא ולמעשה, לשנות את הגישה בבית ובחיים, לדעת שבלי להוציא מהפה, עד כמה שאתה מעריך וכו' אין לדבר קיום, צריך להוציא מהפה צפונות הלב בכל פעם ולבנות יותר קשר של שלום ואהבה בבית.

• פֶּרֶק ז' •

בְּכִי בּוֹקֵעַ רְקִיעִים

מוּל הַמִּשְׁנָיוֹת הַגְּדוֹלוֹת, יָשַׁב רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ וְעֵינָיו הִתְמַלְּאוּ דְּמָעוֹת, עֲדַיִן יֶלֶד רַךְ הָיָה, אוּלָם הַבְּכִי לֹא הָיָה בִּכְלָל עַל דְּבָרִים פְּעוּטִים שֶׁיְּלָדִים רוֹצִים.

הַבְּכִי זַךְ וְטָהוֹר, בּוֹקֵעַ רְקִיעִים.

הוּא בּוֹכֶה כִּי הַמִּשְׁנָיוֹת הַפְּתוּחוֹת לְפָנָיו חָתְמוּ אֶת שַׁעֲרֵיהֶן - הוּא לֹא מֵבִין אֶת מַה שֶּׁלּוֹמֵד!

לְהִתְיָאֵשׁ וּלְהַפְסִיק? לֹא בָּא בְּחֶשְׁבּוֹן! הוּא פָּתַח אֶת פִּיו וְהִתְחַנֵּן לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: טַאטָע! אַבָּא! תַּעֲזֹר לִי שֶׁאָבִין אֶת הַלִּמּוּד!

עָבְרוּ יָמִים וְהַיֶּלֶד לֹא מַרְפֶּה וְלֹא מַפְסִיק לִבְכּוֹת לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכָךְ אַחֲרֵי תְּקוּפָה פִּתְאוֹם אוֹרוּ עֵינָיו! הוּא הִתְחִיל לְהָבִין וּלְהַרְגִּישׁ טַעַם מָתוֹק וְעָרֵב עִם כָּל מִלָּה שֶׁל הַמִּשְׁנָיוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת.

כָּךְ הִמְשִׁיךְ רַבֵּנוּ, וּבְכָל סֵפֶר שֶׁלָּמַד - לֹא הֵבִין מֵיָּד, זֶה כָּאָב לוֹ מְאוֹד, רַק אַחֲרֵי תְּפִלּוֹת וּבְכִיּוֹת אֲרֻכּוֹת הִתְחִיל לְהָבִין וְ"כָבַשׁ" עוֹד חֵלֶק מֵהֶחֱלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה.

פַּעַם אַחַת כָּל כָּךְ בָּכָה, עַד שֶׁפַּעַם אַחַת נִדְבְּקוּ נְעָלָיו לָרִצְפָּה, מִשְּׁלוּלִית הַדְּמָעוֹת שֶׁנּוֹצְרָה מִמֶּנּוּ...

אַחֲרֵי שָׁנִים - כְּשֶׁכְּבָר גָּדַל וְהִתְפָּרְסֵם, בְּחַג הַסְּכּוֹת רָאוּ תַּלְמִידֵי רַבֵּנוּ שֶׁהָאֲדָמָה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת סְבִיב הַבִּימָה רְטֻבָּה מִדְּמָעוֹת אַחֲרֵי שֶׁרַבֵּנוּ עָבַר שָׁם עִם הַלּוּלָב שֶׁלּוֹ...

"כָּל מַה שֶּׁזָּכִיתִי בְּחַיַּי, זָכִיתִי רַק בִּזְכוּת הַתְּפִלּוֹת וְהַבְּכִיּוֹת הָרַבּוֹת שֶׁעָשִׂיתִי בְּתָמִימוּת וּבְפָשִׁיטוּת, וְכָל מִי שֶׁרַק יַעֲשֶׂה כָּךְ, וְיִהְיֶה עַקְשָׁן גָּדוֹל עַל זֶה, גַּם הוּא יִזְכֶּה לִהְיוֹת צַדִּיק גָּדוֹל!" אָמַר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ.

לִרְאוֹת אֶת אוֹר הַשַּׁבָּת!

עֶרֶב שַׁבָּת בְּמֶעזִיבּוּז.

רֵיחָם שֶׁל תַּבְשִׁילִים עֲרֵבִים מְמַלְּאִים אֶת הָאֲוִירָה, עֲקָרוֹת בַּיִת חֲרוּצוֹת עֲסוּקוֹת בַּהֲכָנוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת לִקְרַאת שַׁבָּת הַמַּלְכָּה, וּבְסִמְטָאוֹת הָעֲיָרָה נִרְאִים חֲסִידִים יְרֵאֵי שָׁמַיִם חוֹזְרִים בְּפָאוֹת רְטוּבוֹת מִטְּבִילָה מְטַהֶרֶת לִכְבוֹד שַׁבָּת קֹדֶשׁ.

חֲצוֹת הַיּוֹם הִגִּיעַ, וְהַיֶּלֶד נַחְמָן אָץ רָץ אֶל הַמְּקֻוֶה, רְצוֹנוֹתָיו הַבּוֹעֲרִים אֶל הַקְּדֻשָּׁה כָּל כָּךְ צִפּוּ וְהִמְתִּינוּ: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי רוֹצֶה לְהַרְגִּישׁ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת!

לְאַחַר הַטְּבִילָה מְהִר חֲזָרָה הַבַּיְתָה, הוֹצִיא מֵהָאָרוֹן אֶת בִּגְדֵי הַשַּׁבָּת הַמְּכֻבָּסִים, לָבַשׁ בִּזְרִיזוּת וְשָׁב רָץ הַחוּצָה --- לְבֵית הַמִּדְרָשׁ.

פּוֹסֵעַ רַבֵּנוּ הָלוֹךְ וָשׁוֹב עַל רִצְפַּת בֵּית הַמִּדְרָשׁ

הַמְּצָחֲצָחַת, וְנַפְשׁוֹ כְּמַעַט יוֹצֵאת בְּגַעְגּוּעַ עַז: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי רוֹצֶה לְהַרְגִּישׁ, לָחוּשׁ אֶת הַקְּדֻשָּׁה! אֲנִי חָפֵץ וּמִתְגַּעְגֵּעַ, תֵּן לִי לִרְאוֹת אֶת אוֹר הַשַּׁבָּת!

אַךְ הַיֶּלֶד לֹא רוֹאֶה, לִבּוֹ מִתְכַּוֵּץ מֵרֹב תְּשׁוּקָה. בֵּינְתַיִם נִכְנָסִים הַמַּקְדִּימִים לְבֵית הַמִּדְרָשׁ, עוֹד מְעַט יִהְיֶה בֵּית הַמִּדְרָשׁ מָלֵא בְּמִתְפַּלְּלִים, הַשָּׁמֶשׁ תִּשְׁקַע, הַשַּׁבָּת תִּתְפָּרֵס עַל פְּנֵי הַיְקוּם, אֲבָל הוּא עֲדַיִן לֹא מַרְגִּישׁ מַה שֶׁנַּפְשׁוֹ רוֹצָה!

הִנֵּה נִכְנַס אִישׁ חָדוּר צִוָּרָה, נִגַּשׁ לַסְּטֶנְדֶּר שֶׁלּוֹ, וְהֵחֵל אוֹמֵר בְּנְעִימוּת "שִׁיר הַשִּׁירִים". רַבֵּנוּ הָלַךְ וְדָחַף אֶת עַצְמוֹ בְּתוֹךְ הַסְּטֶנְדֶּר שֶׁל הָאִישׁ... מֵחֲמַת שֶׁהָיָה יֶלֶד קָטָן, לֹא הִפְרִיעַ לְאִישׁ וְלֹא גֵּרְשׁוּ אוֹתוֹ מִשָּׁם.

שָׁם נָתַן רַבֵּנוּ דְּרוֹד (-חֹפֶשׁ) לְדִמְעוֹתָיו,

שִׁבְרוֹן לִבּוֹ, גַּעֲגוּעָיו הַבַּבִּירִים הָפְכוּ לִבְכִי מַרְעִיד, בְּדָמָעוֹת שָׁלִישׁ בָּכָה בֵּין עַמּוּדֵי הָעֵץ שֶׁל הַסְּטֶנְדֶּר - מֶשֶׁךְ כַּמָּה שָׁעוֹת!

עֵינָיו הִתְנַפְּחוּ מֵרֹב בְּכִי, הוּא פָּתַח אֶת עֵינָיו, וְהִנֵּה הוּא רוֹאֶה אוֹר! הָעֶרֶב כְּבָר יָרַד, וְלִפְנֵי כֵן הִדְלִיק הַשַּׁמָּשׁ אֶת אוֹר הַנֵּרוֹת בְּבֵית הַכְּנֶסֶת לִכְבוֹד שַׁבָּת...

אָז נִרְגַּע קְצָת הַיֶּלֶד הַטָּהוֹר וְהִתְחִיל בִּתְפִלַּת קַבָּלַת שַׁבָּת...

תּוֹדָה שֶׁהָיָה לִי צִנּוֹן!

"הַשֵּׁם יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם!" סִיֵּם רַבֵּנוּ אֶת בִּרְכַּת הַמָּזוֹן בְּדֶבֶקוּת וּבְשִׂמְחָה וְנִשֵּׁק אֶת הַסִּדּוּר.

אֲבָל עֲדַיִן לֹא קָם מִמְּקוֹמוֹ.

"אַבָּא תּוֹדָה שֶׁהָיָה לִי הַיּוֹם גַּם לֶעְקִיךְ! (עוּגַת דְּבַשׁ), אַבָּא! תּוֹדָה שֶׁהָיָה לִי הַיּוֹם קְצָת לִיקֶר, וְתוֹדָה שֶׁהָיָה לִי גַּם צִנּוֹן טָרִי!"...

כָּךְ פֵּרֵשׁ רַבֵּנוּ לִפְנֵי הַשֵּׁם, בְּשָׂפָה פְּשׁוּטָה שֶׁל יֶלֶד, כָּל מַה שֶׁנָּתַן לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לֶאֱכֹל בְּאוֹתוֹ יוֹם. חוּץ מִנָּסַח בִּרְכַּת הַמָּזוֹן - הִרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּמִלִּים פְּשׁוּטוֹת עַל כָּל דָּבָר בַּחַיִּים!

יֶלֶד שׁוֹבָב?

הָאִישׁ שֶׁחָלַף עַל פְּנֵי הַיֶּלֶד - רַבֵּנוּ, הֵרִים אֶת גַּבּוֹתָיו בְּתִמְיָהָה רַבָּה, הַקּוֹר הָעַז שֶׁשּׁוֹלֵט בַּחֶדֶר הָאוּקְרָאִינִי, בְּפָרָט בְּשָׁעוֹת הַבֹּקֶר הַמֻּקְדָּמוֹת, אֵינוֹ נוֹתֵן לָאֲנָשִׁים אֶת הָאֶפְשָׁרוּת לַחֲפֹף אֶת רֹאשָׁם, בְּקִשֵּׁי מְחַפְּמִים הָאֲנָשִׁים אֶת עַצְמָם בְּמְעִילִים כְּבֵדִים וּבְתַנּוּרִים לוֹהֲטִים, לַחֲפֹף אֶת הָרֹאשׁ בַּחֶדֶר?! מַדּוּעַ הַיֶּלֶד הַזֶּה הוֹלֵךְ בְּפֵאוֹת רְטוּבוֹת?, "אוֹי יְלָדִים חַסְרֵי אַחֲרָיוּת, מַעֲשֶׂה שׁוֹבְבוּת כָּזֶה מַתְאִים רַק לְיֶלֶד..." חָשַׁב הָאִישׁ.

הוּא לֹא שָׁעַר בְּדַעְתּוֹ, שֶׁהַיֶּלֶד חוֹזֵר מֵהַמְּקֻוֶה! מַעֲשֶׂה שֶׁל מְסִירוּת נֶפֶשׁ עֲבוּר יֶלֶד רַךְ...

וְכִי אֵיךְ יֵדְעוּ אֲנָשִׁים? רַבֵּנוּ בְּחָכְמָתוֹ הַגְּדוֹלָה הִסְתִּיר מְאֹד מְאֹד מַה שֶּׁעָשָׂה, מִיּוֹם שֶׁנּוֹלַד עַד יוֹם הַבַּר מִצְוָה, גָּדַל בְּמַעֲזִיבוּ, וְעָשָׂה הַכֹּל בְּחָכְמָה שֶׁלֹּא יֵדְעוּ מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם שֶׁלּוֹ, הוּא הָיָה נִרְאֶה מִבַּחוּץ יֶלֶד רָגִיל כְּכָל הַיְלָדִים.

הַבְּכִי שֶׁהִצִּיל אֶת הַתִּינוֹק

הַיֶּלֶד הַקָּטָן שָׁכַב בַּמִּטָּה בְּפָנִים חִוְרוֹת, לְיָדוֹ יָשְׁבָה הָאִמָּא וּדְמָעוֹת בְּעֵינֶיהָ, הַתִּינוֹק הַמָּתוֹק שֶׁלָּהּ, זֶה שֶׁמְּמַלֵּא כָּל יוֹם אֶת חֲלַל הַבַּיִת בִּצְחוֹק יַלְדוּתִי מַרְנִין, שׁוֹכֵב כְּבָר כַּמָּה יָמִים חוֹלֶה מְאֹד, לְחָיָיו הַוְּרֻדּוֹת מְלֵאוֹת הַחִיּוּת - אִבְּדוּ מִצִּבְעָן, וִיבָבוֹת חַלָּשׁוֹת נִשְׁמָעוֹת מִפִּיו.

הַדְּאָגָה מִלְּאָה אֶת לֵב הָאִמָּא הָרְחוּמָה, "שִׁמְעוֹן" הִיא פָּנְתָה לְבַעֲלָהּ.

"לֵךְ נָא לְרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, וּבַקֵּשׁ רַחֲמִים שֶׁיִּפְעַל יְשׁוּעָה וּרְפוּאָה שְׁלֵמָה לְבְנֵנוּ!"

רַבִּי שִׁמְעוֹן הָיָה הַתַּלְמִיד הָרִאשׁוֹן שֶׁל רַבֵּנוּ, סִפּוּרִים יָפִים מְסֻפָּרִים אוֹדוֹתָיו, הוּא גַּם זָכָה לְהַבְטָחָה נְדִירָה מִפִּי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ: אַתָּה תִּזְכֶּה לְשַׁמֵּשׁ אוֹתִי גַּם בָּעוֹלָם הַבָּא!

מִהֵר רַבִּי שִׁמְעוֹן וְצָעַד לְבֵיתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ.

הוּא תֵּאֵר לְפְנֵי רַבֵּנוּ אֶת מַצָּבוֹ שֶׁל הַתִּינוֹק וּבִקֵּשׁ:

"הֵייליגֶער רַבִּי - רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, פָּעַל נָא יְשׁוּעָה עֲבוּרֵנוּ, שֶׁבְּנֵנוּ הַתִּינוֹק יֵצֵא מִכְּלַל סַכָּנָה וְיִבְרִיא לְגַמְרֵי!"

פָּנָיו הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁל רַבֵּנוּ נִשְׁאֲרוּ חֲתוּמוֹת, רַבֵּנוּ לֹא עָנָה כְּלוּם!

רַבִּי שִׁמְעוֹן עוֹמֵד וּמְחַכֶּה לִתְשׁוּבָה, וּמִשֶּׁלֹּא הִגִּיעָה - הֵבִין שֶׁרַבֵּנוּ אֵינוֹ חָפֵץ לְבָרְכוֹ.

"נוּ, מַה אָמַר הָרַבִּי?" שָׁאֲלָה הָאִשָּׁה בְּצִפְיָיה.

"כְּלוּם, צַר לִי אִשְׁתִּי הַיְקָרָה אוּלָם רַבֵּנוּ לֹא עָנָה עַל בַּקָּשָׁתִי!"

פָּרַץ שֶׁל דְּמָעוֹת נִשְׁפַּךְ מֵעֵינֶיהָ שֶׁל הָאִשָּׁה, הִיא נִגְּשָׁה עִם הַתְּהִלִּים לְיַד מִטָּתוֹ שֶׁל הַתִּינוֹק וּבָכְתָה בְּכִי תַּמְרוּרִים. הָרַבִּי לֹא רוֹצֶה לְבָרֵךְ, אֲבָל אִמָּא לֹא מִתְיָאֶשֶׁת מֵהַבֵּן שֶׁלָּהּ!

כָּל הַלַּיְלָה יָשְׁבָה הָאִמָּא לְיַד הַמִּטָּה, וּבָכְתָה בְּכִיּוֹת עֲצוּמוֹת קוֹרְעוֹת לֵב, בְּמִלִּים פְּשׁוּטוֹת מְאֹד הִתְחַנְּנָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁיַּחֲזִיר אֶת בְּנָהּ לְחַיִּים בְּרִיאִים.

בַּבֹּקֶר, כְּתַלְמִיד נֶאֱמָן, נִצַּב רַבִּי שִׁמְעוֹן לִפְנֵי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, וְרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ נַעֲנָה לוֹ:

"רָאִיתָ מַה גָּדֵל כֹּחַ הַתְּפִלָּה! דַּע לְךָ שֶׁכְּבָר נֶחְתַּם גְּוָרְלוֹ שֶׁל בְּנָךְ לְמִיתָה, בַּשָּׁמַיִם כָּךְ הֶחֱלִיטוּ, וְאִשְׁתְּךָ - בִּתְפִלּוֹתֶיהָ פָּעֲלָה יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה וּבִטְלָה אֶת הַגְּזֵרָה! לֹא דַּי שֶׁהַבֵּן שֶׁלְּךָ יִבְרִיא אֶלָּא גַּם יִזְכֶּה לַאֲרִיכוּת יָמִים, בִּזְכוּת הַתְּפִלּוֹת שֶׁל אִשְׁתְּךָ."

כָּךְ הָיָה, הַתִּינוֹק הִבְרִיא, וְחַי קָרוֹב לְמֵאָה שָׁנָה!

כָּךְ אָמַר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ בְּפֵרוּשׁ: **אֲפִלּוּ אִם לְפִי הַטֶּבַע חַיָּב לִהְיוֹת מַשֶּׁהוּ, הַתְּפִלָּה מְשַׁנָּה אֶת הַטֶּבַע! הַתְּפִלָּה יוֹתֵר חֲזָקָה מֵהַטֶּבַע!**

(לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן תּוֹרָה ז')

סִפּוּרֵי תְּפִלָּה

יוֹם אֶחָד הָיִיתִי אֵצֶל סַבָּא וְסַבְתָּא שֶׁלִּי שֶׁגָּרִים בִּבְנְיַן גָּבוֹהַּ, וּכְשֶׁהָיִינוּ צְרִיכִים כְּבָר לַחֲזֹר הַבַּיְתָה, פִּתְאוֹם נַעֲשֵׂיתִי צָמֵא מְאֹד וְלֹא הָיְתָה לָנוּ שְׁתִיָּה בְּרֶכֶב, פִּתְאוֹם אִמָּא שֶׁלִּי נִזְכְּרָה שֶׁשָּׁכְחָה מַשֶּׁהוּ וְחָזְרָה לָקַחַת מֵהַבַּיִת, הִתְפַּלַּלְתִּי לְהַשֵּׁם שֶׁאִמָּא שֶׁלִּי תִּזְכֹּר שֶׁאֲנִי צָמֵא וְתָבִיא לִי שְׁתִיָּה וּבָרוּךְ הַשֵּׁם הִיא חָזְרָה עִם כּוֹס מַיִם.

נ. י.

רָצִיתִי לְנְסֹעַ לַאֲפִיַּת מַצּוֹת בְּחַבּוּרַת "מַצּוֹת מוֹהֲרָא"שׁ", אֲבָל אַבָּא שֶׁלִּי אָמַר שֶׁזֶּה לֹא מְסְתַּדֵּר, אָז בִּקַּשְׁתִּי מֵהַשֵּׁם שֶׁאֲנִי רוֹצֶה לְנְסֹעַ לְמָקוֹם מְעַנְיֵן, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם! אַבָּא שֶׁלִּי לָקַח אוֹתִי לְקִבְרֵי צַדִּיקִים בִּטְבֶרְיָה.

אַבְרוּמִי שֶׁאֶרֶךְ נ"י, תַּלְמִיד תּוֹרָה "יַלְדֵי מוֹהֲרָא"שׁ"

בֹּקֶר אֶחָד כְּשֶׁהִתְלַבַּשְׁתִּי לֹא מָצָאתִי אֶת צְרוֹר הַמַּפְתְּחוֹת שֶׁלִּי, זֶה הָיָה לִי מְאֹד חָשׁוּב וְצָעַר אוֹתִי מְאֹד שֶׁזֶּה נֶאֱבַד, יֵשׁ לִי שָׁם מַפְתְּחוֹת שֶׁיְּקָרִים לִי מְאֹד, בִּקַּשְׁתִּי הַרְבֵּה מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהִנֵּה הַשֵּׁם עָזַר וּפִתְאוֹם מָצָאתִי אֶת זֶה!

ס. ר. ירושלים

קָשֶׁה לִי הַרְבֵּה פְּעָמִים לְהִתְגַּבֵּר עַל עַצְמִי וְלָקוּם מֻקְדָּם בַּבֹּקֶר, וַאֲנִי הַרְבֵּה פְּעָמִים קָם מְאֻחָר וְזֶה מְאֹד לֹא נָעִים, הִתְחַלְתִּי לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה, לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם שֶׁאוּכַל לָקוּם מֻקְדָּם, וּפִתְאוֹם רָאִיתִי אַחֲרֵי תְּקוּפָה שֶׁזֶּה לֹא כָּל כָּךְ קָשֶׁה, בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם אֲנִי מְקַוֶּה לְהַמְשִׁיךְ כָּכָה לְהִתְפַּלֵּל, וְהַשֵּׁם יַעֲזֹר הָלְאָה אָמֵן!

ב. אברהם

סִפּוּר הַהִתְקָרְבוּת 2

בִּנְיָמִין! תּוֹכַל לַעֲזֹר לִי?
בְּוַדַּאי מַה הַשְּׁאֵלָה?

בְּרַכְבֶּת חֲזֹר
אוֹי אֵיזוֹ מְתִיקוּת...

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֵיזֶה סֵפֶר נִפְלָא!
לֹא שַׁמְתִּי לֵב שֶׁעָבַר כָּל הַיּוֹם...

לְרַבִּי נַחְמָן הָיָה תַּלְמִיד נֶאֱמָן וּשְׁמוֹ רַבִּי נָתָן,
הוּא כָּתַב אֶת הַסֵּפֶר "לִקּוּטֵי הֲלָכוֹת" חִדּוּשִׁים
שֶׁל הִתְחַזְּקוּת עַל דִּבְרֵי הַשֻּׁלְחָן עָרוּךְ
אֵלּוּ הֵם הַהֲלָכוֹת שֶׁקָּרָאתָ בַּסֵּפֶר

לִפְנֵי הַרְבֵּה שָׁנִים חַי צַדִּיק גָּדוֹל -
רַבִּי נַחְמָן מִבְּרֶסְלֶב

כָּתוּב פֹּה כָּל מִינֵי "הֲלָכוֹת" נִפְלָאוֹת,
אֲבָל אֲנִי לֹא מוֹצֵא אוֹתָם בַּשֻּׁלְחָן עָרוּךְ!
לֹא אָחִי, זֶה לֹא מֵהַשֻּׁלְחָן עָרוּךְ...

יֵשׁ לְאַבָּא עוֹד מֵהַסְּפָרִים שֶׁל בְּרֶסְלֶב?

כֵּן הִנֵּה, "לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן", "סֵפֶר
הַמִּדּוֹת", וְ"הִשְׁתַּפְּכוּת הַנֶּפֶשׁ"

פַּעַם שְׁלִישִׁית שֶׁאֲנִי מְסַיֵּם אֶת הַסֵּפֶר...
כְּבָר מְאֻחָר, אֶשְׁמֹר זֹאת מִתַּחַת לַכָּרִית
הָמָשִׁיחַ יָבוֹא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם

שיחה מחידה

לְאֵיזוֹ אִמְרָה שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ רוֹמֵז הַצִּיּוּר?

פִּתְרוֹן הַחִידָה הַקּוֹדֶמֶת ↓

הָרְשָׁעִים בּוֹרְחִים מֵהָרְקוּד...

בָּאִיּוּר שֶׁהִתְפַּרְסֵם כָּאן בְּחֹדֶשׁ אֱדָר, רָאִינוּ יְהוּדִי צַדִּיק שֶׁשָּׂמֵחַ וְרוֹקֵד, שָׂר וּמוֹחֵא כַּפַּיִם, וּבֵין יָדָיו וְרַגְלָיו נִשְׁבָּרוֹת אֲבָנִים שֶׁכְּתוּבוֹת עֲלֵיהֶן מִלִּים שֶׁל דְּבָרִים לֹא טוֹבִים - 'צָרוֹת', 'חוֹבוֹת', וּ'מַחֲלוֹת'!

יְלָדִים יְקָרִים!

כְּשֶׁקּוֹרֶה לָנוּ לִפְעָמִים מַשֶּׁהוּ לֹא נָעִים, כְּשֶׁכּוֹאֵב לָנוּ, מִישֶׁהוּ פָּגַע בָּנוּ, אוֹ כְּשֶׁלֹּא הִצְלַחְנוּ כְּמוֹ שֶׁרָצִינוּ, אָז בְּאֹפֶן טִבְעִי אָנוּ נִהְיִים מִיָּד עֲצוּבִים וּשְׁבוּרִים.. וּבֶאֱמֶת זֶה נוֹרְמָלִי. כִּי יֵשׁ לָנוּ מַשֶּׁהוּ שֶׁמַּעֲצִיב אוֹתָנוּ, מַשֶּׁהוּ שֶׁכּוֹאֵב לָנוּ.

אֲבָל רַבֵּנוּ מְגַלֶּה לָנוּ בַּתּוֹרָה י' בְּלִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן (חֵלֶק א') שֶׁעַל יְדֵי רְקוּדִים וּמְחִיאוֹת כַּפַּיִם מְבַטְּלִים אֶת כָּל הַגְּזֵרוֹת וְהַקְּשָׁיִים!

כְּמוֹ אוֹתוֹ יְהוּדִי צַדִּיק בַּצִּיּוּר. הָיוּ לוֹ כָּל מִינֵי קְשָׁיִים, צָרוֹת וּמַחֲלוֹת, אֲבָל הוּא הֶחְלִיט לְהִתְגַּבֵּר וּבְכָל זֹאת לִשְׂמֹחַ וְלִרְקֹד, וְהִנֵּה - הוּא שָׁבַר וְנִתֵּץ אֶת כָּל הַבְּעָיוֹת!...

מוֹהֲרָא"שׁ סִפֵּר עַל כָּךְ סִפּוּר נוֹרָא.

בְּשָׁנוֹת הַשּׁוֹאָה הָיָה בְּמַחֲנֵה הַשְׁמָדָה רַב גָּדוֹל וְצַדִּיק שֶׁכִּנּוּ אוֹתוֹ 'הָרַב מִבְּלָאז'וֹב'. לְאַחַר שֶׁנִּצַּל מִצִּפָּרְנֵי הָרְשָׁעִים הוּא סִפֵּר אֵיךְ בְּחַסְדֵי שָׁמַיִם נִצַּל.

יוֹם אֶחָד הֶחֱלִיטוּ הַגֶּרְמָנִים הָאֲרוּרִים, יִמַּח שְׁמָם, לָקַחַת קְבוּצָה גְּדוֹלָה שֶׁל יְהוּדִים יַחַד עִם הָרַב וְלִשְׁלֹחַ אוֹתָם לְתָאֵי הַגָּזִים רַחֲמָנָא לְצִלָּן..

הַיְּהוּדִים הַמְסֻכָּנִים עָמְדוּ מוּכָנִים לְהִכָּנֵס וְלָמוּת עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם, רַק חִכּוּ לַקְּרִיאָה שֶׁל הַחַיָּל. כֻּלָּם יָדְעוּ לְהֵיכָן הֵם הוֹלְכִים וּמָה עוֹמֵד לִקְרוֹת לָהֶם.. וְכַמּוּבָן שֶׁהֵם הָיוּ כֻּלָּם שְׁבוּרִים וּרְצוּצִים מְאוֹד מְאוֹד, הֵם הָיוּ נוֹרָא מְיֻאָשִׁים, בְּדִכָּאוֹן עָמֹק, וְרַק חִכּוּ לְמַר גּוֹרָלָם.

וְהִנֵּה לְפֶתַע נִשְׁמְעָה קְרִיאָה מֵאֶחָד הַיְּהוּדִים שֶׁהִכְרִיז בְּקוֹל רָם: "רַבּוֹתַי, עָלֵינוּ לְהַתְחִיל לָשִׁיר וְלִרְקֹד מֵרֹב שִׂמְחָה עַל שֶׁאָנוּ הוֹלְכִים לְקַיֵּם מִצְוָה נְדִירָה מְאֹד - לָמוּת עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם, עַל־כֵּן מַה וְלָמָּה עָלֵינוּ לִהְיוֹת עַכְשָׁו שְׁבוּרִים, מִמֵּילָא זֶה כְּבָר לֹא יַעֲזֹר לָנוּ, וְאָנוּ הוֹלְכִים כְּבָר לְהֶחָנֵק עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם, עָלֵינוּ לְהַתְחִיל לָשִׁיר וְלִרְקֹד", וְהוּא הִתְחִיל לָשִׁיר וְלִרְקֹד.

וְאָמַר הָרַב מִבְּלָאז'וֹב, שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ מִי הִכְנִיס בָּהֶם פִּתְאוֹם כֹּחַ, שֶׁכֻּלָּם הֵחֵלּוּ לָשִׁיר וְלִרְקֹד בְּכָל כּוֹחָם.

רַק לַחֲשֹׁב עַל גֹּדֶל הַמַּעֲמָד.. יְהוּדִים שֶׁעוֹמְדִים רֶגַע לִפְנֵי הַהוֹצָאָה לַהוֹרֶג, וְהֵם רוֹקְדִים וּשְׂמֵחִים עַל גֹּדֶל הַזְּכִיָּה!..

לְפֶתַע נִפְתְּחָה הַדֶּלֶת, וְהַפּוֹשְׁעִים הַנָּאצִים נִכְנְסוּ וְהִתְחִילוּ לְהַכּוֹתָם מַכּוֹת רֶצַח, וְקִלְלוּ אוֹתָם בְּקִלָּלוֹת נִמְרָצוֹת, וְמִיָּד לְאַחֲרֵיהֶם נִכְנַס קָצִין, וְצָרַח לָהֶם בְּפִקָּדָה - "צְאוּ הַחוּצָה, וַעֲכָשָׁו אַרְאֶה לָכֶם. אַתֶּם לֹא תֵּלְכוּ כָּל־כָּךְ מַהֵר אֶל הַמָּוֶת, עוֹד תִּתְעַנּוּ וְתִסְבְּלוּ תַּחַת יָדֵינוּ", וְגֵרֵשׁ אוֹתָם לַחוּץ בְּכַעַס וַעֲצַבִּים.

תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהֵם יָצְאוּ, הִתְחִילָה שָׁם הַתְקָפָה מֵהָאֲוִיר חֲזָקָה מְאוֹד מֵהָאֲמֵרִיקָאִים, וְכָל הָרְשָׁעִים הָאֲרוּרִים בָּרְחוּ.. כָּל אֶחָד רָץ לְמְצֹא לְעַצְמוֹ מָקוֹם מַחֲבוֹא, וְהַיְּהוּדִים נִשְׁאֲרוּ בַּחוּץ וְהִתְחַבְּאוּ בֵּין הַבִּנְיָנִים, וּמֵמָּשׁ הָיָה כִּשְׁנֵיָּה בֵּינָם וּבֵין הַמָּוֶת, מֵרֹב פְּצָצוֹת שֶׁנָּפְלוּ אָז, וּלְבַסּוֹף הָיָה שֶׁהָאֲמֵרִיקָאִים נִצְּחוּ וְנִכְנְסוּ וְהִצִּילוּ אוֹתָם, וְכָךְ נִשְׁאֲרוּ בַּחַיִּים.

רוֹאִים מִכָּךְ מַמָּשׁ אֶת דִּבְרֵי רַבֵּנוּ, הֵם הָיוּ בַּמַּצָּב הֲכִי נוֹאָשׁ וְקָשֶׁה שֶׁיָּכוֹל לִהְיוֹת, אֲבָל עַל יְדֵי הָרְקוּדִים וְהַשִּׂמְחָה - הֵם בִּטְּלוּ אֶת הַגְּזֵרָה וְנִצְּלוּ!

אָז יְלָדִים צַדִּיקִים, בּוֹאוּ וְנִשְׂמַח! לַמְרוֹת שֶׁלִּפְעָמִים קָשֶׁה לָנוּ וְעָצוּב לָנוּ, אֲבָל אִם נִתְגַּבֵּר לִשְׂמֹחַ, הַכֹּל הֵרֵי יִסְתַּדֵּר... וּמִי לֹא רוֹצֶה שֶׁהַכֹּל יִסְתַּדֵּר לוֹ? כֻּלָּם רוֹצִים!

אָז יְלָדִים, יֵשׁ לָנוּ אֶת הַסּוֹד, יֵשׁ לָנוּ אֶת הַדֶּרֶךְ.

מלא תוכן!

מרתק ומחזק לכל המשפחה!

הביאו ברכה לביתכם!
עם מגזין התוכן של כל המשפחה.
עיר ברסלב

מצטרפים עכשיו
ומקבלים את האור כל חודש!

להצטרפות לתכנית המנויים: 053.483.3424